

GROOVE

Nummer 1 • 2000 | Göteborg • Stockholm • Nätet

Primal Scream
Recoil
Jaqee
Will Oldham
Nina Ramsby
Abramis Brama

THOMAS RUSIAK

**Sveriges bästa hiphop-producent
letar ständigt nya vägar**

Violent Femmes • Yo La Tengo • Divine Styler

Per Texas Johansson • Millencolin • Robert Johnson and Punchdrunks • T P Allstars

Ur skit växer det blommor.

En regnig vårdag sitter jag, än en gång, framför min bleka arbetsförmedlare.

– Jörgen. Du kommer att stämpla ut inom några dagar så vi har funnit ett ALU åt dig på Stadsteatern – som städare och allt i allo.

Bilden blixtrar förbi i mitt inre där jag hänger på en kvast, utan livslust, 20 kg tyngre... Helt oförberedd för detta erbjudande får jag panik och utbryter ett högt ”STOPP”.

– Jag ska starta en musiktidning för en förening här i Göteborg vid namn Groove, sade jag.

Namnet hade jag läst i GP.

– Jaha. Och vem kommer att ansvara för detta projekt då?

– Om du bara ger mig alla papper så ska jag fixa

underskrifter, ljög jag som en politiker.

Med nervösa steg tågade jag sedan in på Grooves kontor och sade att arbetsförmedlingen skickat mig att göra en tidning åt dom och svaret blev – okej!

Hur gör man en tidning då? Trots att jag varit involverad i musikföreningen ARRG:s tidning i slutet av 80-talet i Göteborg så kände jag att jag var ute på djuuuupt vatten. Ut på stan och köpa tidningar som Q, NME och Rolling Stone för att kolla layout. Bilder då? Jag ringde min fotograf-kompis Oscar.

– Jag ställer upp!

Text? Åh, det satt många och hängde på kontoret. Dom behövde sysselsättas. Och slutligen – vart hittar jag band att skriva om? Efter att ha arbetat inom Göteborgs klubbliv under ett antal år så var telefonboken tjock. In med tidningsbuntarna i Oves bil och ut i affärerna. Voilá! Ur skit växer det blommor!

Jörgen Westman

Chefredaktör Magazine Groove nummer 1-7

Magazine Groove är död, leve Groove!

Groove är punk. Det vill säga, vi tänker punk. Ingen annan i Sverige gör en bra musiktidning, därför skapar vi en själva. Vi på Groove älskar det vi gör och våra texter behandlar oftast artister vi beundrar eller anser extraordinära, därför kommer mycket i Groove att ha en positiv klang. Våra journalister tänker kritiskt men förstår storhet när de ställs öga mot öga med den. Inget konstigt i det tycker vi.

Musik är numera big business och underhållningsbranschen tar en allt större plats i våra liv, samtidigt som artisterna bara blir fler och fler och alltmer kommersiella. Därför armbågar vi oss in på scenen som en hungrig

gökunge och presenterar allvarligt menade alternativ till det själlösa skvalet. Utan pekpinna eller snorkig attityd. Men med öppna ögon och mycket kärlek. Välkommen.

Gary Andersson

Chefredaktör Magazine Groove nummer 8-36

Chefredaktör

Groove

Per Texas Johansson	sid. 4
Isan	sid. 5
Krönika	sid. 5
Emiliana Torrini	sid. 6
Supergrass	sid. 6
Krönika	sid. 6
Musikindustrin	sid. 7
Speedfreaks	sid. 7
Violent Femmes	sid. 8
Robert Johnson & Punchdrunks	sid. 9
Will Oldham	sid. 10
Laika/Bowery Electric	sid. 11
T.P. Allstars	sid. 12
Yo La Tengo	sid. 12
Nina Ramsby	sid. 13
Jaqee	sid. 15
Recoil	sid. 16
Thomas Rusiak	sid. 17
Millencolin	sid. 18
Primal Scream	sid. 19
Divine Styler	sid. 23
Abramis Brama	sid. 24
Recensioner	sid. 25

Ansvarig Utgivare & Redaktionschef Per Lundberg, info@groove.st • Chefredaktör Gary Andersson, chefred@groove.st • Recensionsansvarig Peter Sjöblom, skivor@groove.st • Bildredaktör Johannes Giotas, bilder@groove.st • Layout Henrik Strömberg • Redigering Gary Andersson, Pigge Larsson, Henrik Strömberg • Annonser Per Lundberg • Distribution Miriam Fumarola, Ebba von Sydow

Grooveredaktion Dan Andersson, Gary Andersson, Jonas Elgemark, Mattias Elgemark, Miriam Fumarola, Johannes Giotas, Johnny Jantunen, Robert Lagerström, Pigge Larsson, Karin Lindkvist, Per Lundberg, Björn Magnusson, Thomas Nilson, Thomas Olsson, Niklas Simonsson, Magnus Sjöberg, Peter Sjöblom, Henrik Strömberg, Ebba von Sydow, Susanne Tarkowski

Magazine Groove, Box 112 91, 404 26 Göteborg • Besöksadress Drottninggatan 52 • Tel/fax 031-833 855 • Elpost info@groove.st • Web <http://www.groove.st>

Omslagsbild: Thomas Rusiak av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Robert Johnson and Punchdrunks

"Fried On The Altar Of Good Taste"

Nytt album! srscd 4750

First Floor Power

"We Are The People"

Ny ep! cdzing 30

Ulf Stureson

ulfstureson

Nytt album! srscd 4746

Fidget

"Living On Video"

Ny singel! cdzing 31

NYHETER FRÅN SILENCE

silence

- Nyss hemkommen från USA gör Peggen en smygspelning på Grooves releaseparty på Rangus Tangus i Stockholm den 20 mars. Svängfull platta kommer senare i vår, artikel läser ni i Grooves aprilnummer.
- Mysgubben Doktor Kosmos uppträder så här på västkanten en gång i månaden i Göteborg. Den naivt funkiga showen kan ses på Pusterviksteatern närmast den 1 april.

- Chrissie Hynde, djurrättsaktivist och sångerska i Pretenders, arresterades nyligen i New York. Tillsammans med tre andra demonstranter protesterade hon utanför en av klädkedjan GAP:s butiker. Gruppen hävdar att GAP slaktar heliga kor vid tillverkningen av sina skinnjackor. Chrissie är ännu ej dömd. Stöd organisationen på www.peta-online.org.
- Rapreliken MC Hammer, numera Fader Hammer, har bestämt sig för att gå direkt i fängelse. Fader Hammer vill med detta tilltag protestera mot proposition 21, en lag i staten Kalifornien som gör det möjligt att sätta 14-åringar i vanliga fängelser.

- Artister att se på Hultsfred: Mikael Wiehe, Motorhomes, Nebula, The Make-Up, In Flames, Dipper, T.P. Allstars, La Cienda Honduras, Shut Up & Dance, Rennie Pilgrem, Sound of Habib Allstars, The Mighty Quark, We, Thee Ultra Bimbos, Flaming Sideburns, The Tremolo Beer Gut, Eskobar.
- Fyra ungdomar på en skola i San Antonio blev avstängda efter att ha besökt en konsert med Backstreet Boys. Den kladsades som omoralisk. Skolledningen anser att gruppens budskap är opassande och bryter mot skolans direktiv gällande avhållsamhet. Groove vill inte heller utsätta barn för Backstreet Boys och textrader som: *Am I sexual? If you really like it hot! Get someone who hits the spot!* Hu.

- Beach Boys' Brian Wilson har meddelat att han planerar två massiva spelningar i Staterna i april. Tillsammans med en symfoniorkester ska han framföra låtar från det legendariska albumet *Pet Sounds*. Ta dig till Los Angeles 6 april för att försöka återuppleva 1966 med Brian och låtar som *Wouldn't It Be Nice* och *God Only Knows*.
- Pulps långsmale frontman Jarvis Cocker har fullt upp. När han inte koncentrerar sig på Pulps kommande album, som enligt rykten ska vara ljusare och mindre hardcore (singel kommer innan sommaren) arbetar han som konstkritiker. Han har även arbetat med en dokumentärserie för TV om "outsider artists".

Änglar blåser hårt

Text: Peter Sjöblom

Per Texas
Johansson

– Egentligen tycker jag att vi gör ganska traditionell musik, säger Per 'Texas' Johansson och har ganska fel. För också om man känner igen vissa saker i musiken som hans kvartett gör, så är det inte vanligt med en sådan fördomsfrihet och upptäckarlycka. Det är musik som glömmer bort vilken genre den hör till, därför att det är fullt tillräckligt att den är musik bara.

Fast i skivaffären brukar den hamna på jazz, för någonstans ska väl musik hamna. Näja, det får duga. Det är ju egentligen inte fel, bara lite otillräckligt.

Per 'Texas' Johansson spelar det mesta man kan blåsa i. Särskilt saxofon, men också klarinet och flöjt. Fredrik Ljungkvist spelar en hel liten familj av saxofoner, från sopran till baryton. Dan Berglund bas. Trummor: Mikael Ulfberg. Tillsammans har de gjort tre skivor. Den första är namnlös, den andra heter *Alla mina kompisar* och den tredje konstaterar, lite grann i folkton, att *Man kan lika gärna leva*. Emellanåt kommer jag att tänka på Eric Dolphy; den där fiffigheten, hur en låt plötsligt kan sticka iväg av åt ett annat håll, just när man trodde att man visste hur den lät.

Vägen till dit han är nu har gått på många små och större stigar sedan han lämnade Södertälje för musiklinjen på Södra Latin på 80-talet. Han har spelat hejvilt med bland andra Bo Kaspers Orkester, Lina Nyberg, Sophie Zelmani och Rebecka Törnqvist.

– Man måste utsätta sig för vissa saker för att hitta fram till nånting man gillar, förklarar Per. I det ingår att man gör misstag och en hel del dåliga saker, men det får man väl bjussa på! Det är kul att blanda och ge. Man blir som Zelig liksom, byter skepnad, hihi. Men det blir svårare och svårare med tiden. Det är jobbigt att kliva i och ur sociala sammanhang hela tiden. Det är så lätt att det blir jargong, att man använder sig av ett visst språk.

Den egna kvartettens språk är rikt och mustigt med en alldeles egen dialekt. Men de berättar på ett ganska enkelt sätt, det är inga snåriga utläggningar utan snarare ett fantasifullt användande av enkelheten.

– Det har ju funnits den här fria improvisationen när man inte har nånting överhuvudtaget att börja med. Jag vill skriva låtar med vers och refräng, och sen lägger man in ett solo eller nånting, fast man gör det med ett jazzelement.

– Man kan få en viss frihet av att använda nånting kanske gammaldags... man kan bara twista det lite grann åt nåt håll. Det är kul att använda en jazzform fast blanda in andra instrument.

Som steel guitar. Ett instrument som är så nära förknippat med country låter alldeles självklart i ett jazzsammanhang med Per 'Texas' Johansson. Men det är kanske det att det redan finns så mycket musik i musiken, att det blir ännu en liten smakförhöjande krydda istället för bara en apart klang. Och han vill testa mer, utvidga och upptäcka, leka och se vad som händer.

– Det vore kul att hålla på med nåt riffbetonat. Sen kan man ju jobba mer med ljud och hur man spelar in. Jag lyssnade på Fu Manchu och då kom jag att tänka på det att man verkligen skulle kunna... Det är som att dom har dragit en toppluva över hela produktionen men det blir otroligt bra!

Men ni har ju hållit på lite med sånt redan, distad ståbas och så.

– Jo men man kan göra det mer fullt ut och genomarbetat. Men då får man jobba hemma och inte hyra dyra studios. För det är ju ingen som vill lägga ut 500 000 spänn på en jazzplatta... Det kanske redan har gjorts såna saker, men inte tillräckligt!

isan

Den engelska duon **isan** (Integrated Services Analogue Network), Robin Saville och Toe Ryan, gör underfundig melodisk elektronisk musik, mestadels på gamla analoga syntar. De har släppt en mängd sju- och tolvtumssinglar och två fullängdsalbum, *Beautronics* och *Salamander*. De har mycket musikaliskt gemensamt med band som Boards of Canada, Plone eller svenska Plod. Det är nästan som om det har bildats en "våg" eller "genre" med sådana band... Finns det en sådan våg?

– Ledsen, men isan företagspolicy 858.3 lyder "Sträva efter att undvika ämnet 'genre' till varje pris".

Ser ni Boards of Canada och Plone som konkurrenter eller vänner?

– Som ovan, isan företagspolicy 858.4 lyder "Sträva efter att undvika ämnet 'jämförelse med någon artist som gör underbar musik' till varje pris".

Vad är den största attraktionen med analoga syntar?

– De är tunga, mestadels gjorda av trä, absurt enkla att använda, absurt svåra få att upprepa samma ljud man hade fem minuter tidigare.

Varifrån kom er fascination för dem?

– Den lustiga känslan vi fick i magen när vi som barn hörde dem spelas på skiva.

Måste de vara gamla, eller görs det bra nya analoga syntar?

– Ju äldre desto bättre, men också desto dyrare och svårare att hitta. Så det finns en kompromiss i att använda sentida retro-analoga syntar, om man väljer en riktigt bra och använder den på ett gammaldags sätt... bara herr Moog skulle kanske kunna höra skillnaden.

Använder ni er någonsin av datorer?

– Jo, vi använder datorer, men bara för enklast möjliga sequencing som på 70-talet. Och då bara för att styra midi-fierade analogsyntar eller samplingsar av andra analoga knappvridningsorgier. Vi är båda stora förespråkare för handspeland multi-tracking.

Alla skivor som isan har släppt har haft en illustration eller ett collage på omslaget. Svårtydda men intresväckande konstnärliga saker.

Carl Harris

– Med undantag för *Salamander* så är alla våra omslag illustrerade av den fantastiskt talangfulle Carl Harris. Vi använder Carls verk för att: a) Vi är stora fans. b) Vi känner att bilderna har en handgjord, oslipad känsla med en mörk underton som precis reflekterar musiken de ackompanjerar.

Slutligen, hur valde ni vilken låt att remixa på *Warp10+3 Remixes*-samlingen?

– Vi kände bara att Seefeel skulle vara en av de Warp-artister som andra remixare inte skulle tänka på före oss – de uppenbara valen är Boards of Canada, Autechre, Broadcast, Nightmares on Wax etc. När Warp godkände att vi gjorde *When Face Was Face* kunde de inte få tag i originalmastrarna – så vi var tvungna att remixa med bara vår repiga vinylkopia – vilket, för att vara helt ärliga, är just den sortens sak som får igång oss.

Isans hemsida hittar du på www.isan.co.uk.

Deras senaste lp/cd recenserades i Magazine Groove #36.

Henrik Strömberg

en fråga till...

Uffe Cederlund, gitarrist i Entombed som är skivaktuella med nya plattan *Uprising*.

Hur står det till med den hårda rocken egentligen?

– Det står väl inte så jävla bra till, Iron Maiden spelar ju på Sjöhistoriska museet, det säger väl allt. Jag gillade dödsmetallsce-
nen i slutet på åttiotalet som Entombed bildades ur men idag hade vi nog bildat ett band som spelade soft instrumentalmusik istället. Jag gillar fortfarande äldre hårda band som Unsane och Repulsion men annars är det för mycket Iron Maiden över hela hårdrocksscenen.

– Men om du frågar vår trummis Jörgen håller han nog inte med, han älskar Niefelheim från Göteborg och spelar jämt en massa ny hårdrock. Att han bara orkar...

Karin Lindkvist

• Inga Fung Marchand, alias Foxy Brown, är ingen vidare rallyförare. Foxy skadades nyligen när hon körde lite off-road i Brooklyn. Otur i turen var att polisen som kom till platsen kollade upp Foxys körkort och fann obetalda parkeringsböter. Dessutom väntar åtal för vårdslöshet i trafiken.

På Judas frekvens

Den privata lokalradion tar nya lyssnarandelar från ångradion P3 hela tiden. Det är kanske inte så konstigt att kidsen hellre väljer Mix Megamupp än Pontus Enhörning. Och reklamradion har bevisligen ökat mångfalden i etern. Nu kan du välja mellan BÅDE Britney Spears och Christina Aguilera.

Nya radiostationer poppar ständigt upp likt finnar på Pekka Heinos rumpa. Här presenteras den senaste i raden: Judas 101,3 – en radiostation för 2000-talets okritiska lyssnare.

Judas 101,3 är en helt ny radiostation som riktar sig till DIG som känner igen en trevlig melodi när du hör den, som tycker att bra musik kan man diska till.

Judas 101,3 är en helt ny radiostation som riktar sig till DIG som helst handlar din musik på bensenmacken.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att man ska ge folk vad dom vill ha, och inte krångla till det.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att melodifestivalen är årets musikaliska händelse.

Judas 101,3 är en helt ny radiostation som riktar sig till DIG som tycker att Absolute-samlingar är ett trevlig sätt samla alla bra låtar.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att Bert Karlsson gjort mycket bra för svensk musik.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att gram-misgalan är oförutsägbar och visar svensk musiks enorma bredd.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att MTV bara blir bättre och bättre, år för år.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att kvälls-tidningarnas fredagsbilagor är bra guider till musiksvrige.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att ZTV har käckä VJ:s.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att höga försäljningsciffror är ett bra mått på kvalitet.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att ABBA-jugends nominering som århundradets grupp i Aftonbladet var ett utmärkt val.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att sponsring aldrig har skadat en artists trovärdighet.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att recen-sioner ska vara snälla, "alla gör ju så gott dom kan..."

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att den här krönikören gnäller för mycket.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som tycker att "köpta" artiklar och textreklam gör musiktidningar bättre och intressantare.

Judas 101,3 är en radiostation för DIG som trivs med att Sony och Warner har rumpsex med alla andra bolag, små som stora, och i stort sett styr allt som sker i musikvärlden, underhållningsvärlden och antagligen undre världen.

För 30 silverpenningar kan även DU starta en privat radiostation.

*Niclas Ekström mars 2000
petterniclas@penis.com*

Island kokar

Den lilla ön ute i nordatlanten har under årens lopp varit en bastiljon för nyskapande musik. Sugarcubes, Björk och Bellatrix för att nämna några. Nu kommer en ny artist med det exotiskt klingande namnet Emiliana Torrini vars singel *Baby Blue* spelats flitigt i radio.

– Min pappa kommer från Italien och mamma från Island. Mina föräldrar fick kämpa hårt för att komma någon vart. En italienare på Island tillhörde inte vanligheterna då och gör det inte nu heller för den delen, säger Emiliana. Jag växte upp hemma hos min mormor som alltid berättade sagor för mig och på något sätt har det inspirerat mig till den musik jag gör idag.

Rankin

Tillsammans med några vänner startade hon bandet Gus Gus men slutade innan det började hända saker.

– Jag kan inte spela något instrument. Lite piano och lite gitarr. Istället kommer låtarna till mig i huvudet och mina bandmedlemmar är helt suveräna att jobba med, vi förstår varandra precis.

Emilianas musik låter som en lyckad korsbefruktning mellan Portishead och isländsk mystik. Hennes röst har stor värme. – Jag går omkring och sjunger hela tiden så något bra måste det ju komma ur mig. **Känns det svårt att bli jämförd med Björk hela tiden?**

– Nej, jag är jag. Och det kommer faktiskt andra artister och band från Island också. Jag tycker att det verkar som om alla man träffar spelar i något band.

Emiliana berätta också vem hennes största idol är.

– Astrid Lindgren! Jag älskar henne och hennes böcker. Hur får man tag på hennes autograf?

Per Lundberg

Gräsligt vuxen

text: Susanne Tarkowski • foto: Johannes Giotas

Supergrass

Gaz Comb kommer springandes emot mig, dribblades en fotboll. Med ett okynligt leende och en busig blick under lugg nickar han att följa med ner till logen. Han får mig att tänka på den sprudlande, energiska debutskivan *I Should Coco*. Frågan är hur de förändrats sedan dess?

– Som alla människor förändras, man blir vuxnare. Danny har skaffat barn. Man börjar få en bra ekonomi, ja, du vet väl själv. Rent musikaliskt så vill vi alltid prova något nytt. Varje skiva är en ny grej, på den punkten förändras vi och utvecklas hela tiden. Man kan ju inte bara stanna av.

Jag tycker inte att han ser speciellt mogen ut. Fortfarande tänker jag på den femtonåriga grabb som blev tagen av polisen med gräs på sig, därav första singeln *Caught by the Fuzz* och namnet Supergrass. När jag frågar Gaz om namnet fortfarande passar dem, tittar han forskande på mig innan han skrattandes börjar rulla en joint. Senare berättar han att det även fanns andra namnförslag, bland annat El Niño.

Har du någonsin funderat på att göra solokarriär?

– Nej, jag trivs bra som det är. Vi samarbetar bra och kompletterar varandra. Jag skulle inte kunna göra musik med någon annan, vi tänker så lika.

Amerikansk publik har fel

En radiostation i Minneapolis skrapade ihop 8000 namnunderskrifter som de skickade till Metallica och krävde att de skulle komma och spela i stan. Lars Ulrich ringde upp stationen och sa "Inga problem". Target Center (ett monstium till hockeyarena) bokades och 30 000 biljetter såldes slut på en och en halv minut. En konsert till bokades och de biljetterna tog slut på åtta minuter. En tredje konsert bokades som oxå såldes slut.

Men nu är det ju inte riktigt så att Metallica är störst här borta. När Garth Brooks var här för ett år sedan sålde han ut samma arena 17 kvällar i rad. 17 jävla kvällar. För att sätta det hela i ett begripligt perspektiv måste nämnas att Manic Street Preachers drog 400 personer, till Einstürzende Neubautens konsert lyckades 350 personer dyka upp, och till R L Burnside, detta 80-åriga bluespaket, kom det nästan 800 personer. Och idag stod det i tidningen att Morrissey-konserten på tisdag flyttats till en mindre lokal på grund av dålig biljettförsäljning. Där han skulle ha spelat tar de in 2000 personer, en stor tom död lagerlokal som Bush, Megadeth, Type O Negative och Mötley Crue utan problem fyller vilken tisdag som helst. Istället ska Morrissey nu spela på en liten klubb som tar 800 personer. I och för sig är jag jätteglad att han spelar där istället, för upplevelsens skull, men det är ju ändå lite pinsamt.

Var i helgen och såg Bob Log III igen (83 betalande). Inser att

Vad handlar *What Went Wrong (in Your Head)* om?

– Att det är OK att vara galen. Det finns så många knäppa människor, så det är ingenting man borde skämmas över.

Är du också galen?

– Ja, lite grann.

Och dom två, frågar jag och nickar bort med resten av bandet som hoppar omkring runt pianot.

– Oh ja, i allra högsta grad. Det är nog alla människor.

Jag möter hans pojkaktigt framfusiga blick och inser att han har rätt, för vem vill egentligen vara normal och vuxen?!

alla bra gitarrister är otroligt slarviga, missar ackord hit och dit, slår på fler strängar än vad som behövs och framförallt är de inte rädda för lite rundgång och diverse missljud. Jag har alltid gillat gitarrister som knastrar, sprakar och gnisslar.

Fick efter konserten reda på av en kompis att jag inte bor långt ifrån originaltrummissen i Toto (!). Det skrämmer mig att jag har en kompis som vet detta och jag har ingen aning om hur jag ska handskas med informationen. Jag menar Toto? Tycker att det inte alls är samma sak som att jag råkar veta var i Stockholm basisten som spelade på Alice Coopers *Killers*, *Billion Dollar Babies* och *Love it 'til Death* bor...

Mathias Skeppstedt mars 2000
petshopboy666@hotmail.com

Musikindustrin – från ax till limpa

Ta bort den! Utrota den! Ungefär så lät det när vinylplattans öde blev beseglat. Och den nya CD-skivan slussades in på marknaden. Idag kontrollerar fyra internationella jättebolag hela kedjan från produkt till konsument. Faktum är att de äger vår fritid.

Det var inte direkt för att vara snäll som musikbranschen bestämde sig för att det uråldriga vinylmediet skulle ersättas med ett färskt digitalt. Den ville bara tvinga oss att köpa nya skivor och investera i CD-spelare.

Mycket riktigt tog försäljningen fart men det var en sak som inte riktigt gick som planerat. Vinylskivan kämpade emot och vägrade att dö. Att den tillverkas än i dag är något av ett under. I England och USA ges de flesta titlar fortfarande ut på vinyl samtidigt som tolvorna och sjutummarna frodas inom den alternativa musiken. Självklart föredrar diskjockeyer som mixar modern dansmusik den hederliga polyvinylkloridprodukten men även vanligt folk som gillar techno, rockabilly och death metal, punk och house är inne på samma linje. Detta har skivbolag som Creation, Mute, Ninja Tune och Warp insett och släpper följaktligen alla sina titlar även på vinyl.

Men det är det små upplagor som gäller – kanske tusen eller tvåtusen exemplar – och den svartfärgade plasten är långt ifrån någon storindustri.

När den lilla CD-skivan introducerades 1982 visste ingen om den var en vettig uppfinning eller bara en gimmick som det gamla fyrkanalsstereoljudsystemet Quad. Men visst verkade den ha framtiden för sig när den beskrevs som ett underverk med kristallklart ljud utan knaster. Och inte nog med det! Skivan påstods dessutom vara så gott som oförstörbar och kunde rispar och repas utan att ljudkvaliteten försämrades.

Trycket på det nya mediet var enormt och plötsligt flödade butikerna över av återutgivna gamla plattor. Titlar som sedan länge varit utgångna på vinyl blev lättillgängliga men dessvärre slarvades det med kvaliteten och det gavs ut nästan vad som helst för att försöka fylla det stora CD-tomrummet. Med återutgivningarna lades grunden till de stora fonogrambolagens höga lönsamhet under senare år.

De flesta konsumenter var dock nöjda med den nya lilla skivan och ifrågasatte inte den otympliga och

text: Robert Lagerström • foto: Johannes Giotas

resursslösande förpackningen eller det hopplöst förkrympta omslaget. Genom CD:n minskade konvolutets betydelse. Men vad gjorde det? Många lät sig villigt förföras av det nya mediet, stirrade sig blinda på tekniken och trodde att en skiva automatiskt fick dunderljud bara den var utgiven på CD. Ett fåtal andra fortsatte att köpa den svartfärgade plasten som blev allt svårare att få tag på. I nästan varenda skivaffär skuffades vinylsortimentet undan till ett osynligt hörn av lokalen. Tankegången var förstås att eftersom vinylen inte säljer behöver den inte heller exponeras. Å andra sidan säljer inte någonting som kunden inte vet existerar.

Enligt uppgifter från IFPI, International Federation of the Phonographic Industry, omsatte den globala musikmarknaden 340 miljarder kronor 1998, fördelade på fyra miljarder enheter. Sedan 1991 har marknaden ökat med i genomsnitt 3,4 procent per år. Med andra ord är försäljningen av fonogram big business vilket ändå är småpotatis om man lägger till inkomstbringande områden som förlagsverksamhet, distribution och kontroll av hårdvaran.

Faktum är att fyra internationella jättebolag äger vår fritid. De heter Universal, BMG, Sony och Warner-EMI och kontrollerar hela kedjan från produkt till konsument. Det gör de ända från artiststallet, hitlåtarna och handeln med rättigheterna – genom skivtillverkning, distribution och marknadsföring – till framtagandet av till exempel CD-spelare och annan hårdvara. Som om det inte vore nog äger några av dem även tevestationer, radiokanaler och filmbolag. Det senaste är förstås satsningen på internet. Nyligen slogs Time Warner och EMI ihop och tog därmed kontrollen av en fjärdedel av världens musikindustri. Företagen värderas nu till 170 miljarder kronor och målet är att ta över försäljningen av musik på nätet. Som ägare till Time Warner står nämligen världens största internetleverantör America Online.

På samma sätt som dessa giganter bestämmer vad vi ska lyssna har vi helt enkelt tvingats att investera i CD-spelare och skivor. För att ytterligare tjäna pengar försöker vissa med jämna mellanrum få oss att hoppa på nya tekniska experiment. Som ljudmedierna DCC och MD. Så här har musikindustrin alltid hållit på. Och kommer väl alltid att göra. Men det är omöjligt att låta bli att bry sig.

Raka rör

Fem killar från Göteborg med olika bakgrund träffas för att det är kul att lira. Efter några rep upptäcker de att magi har uppstått och vips så bildas Speedfreaks. På ett rökigt ölsjopp i Majorna möter Groove ett band i medvind.

– Vi ville spela musik med högst två ackord och dricka pilsner. Det var inte meningen att det skulle bli så allvarligt. Sen kom Ed med och då blev det tre ackord, säger sångaren Roger.

Speedfreaks rör sig i samma kvarter som Hellacopters och Nomads.

– Motörhead är den gemensamma nämnaren för oss. Fast rötterna är ju i hårdrocken, garagepunken och 60-talspunken.

– Vi är egentligen ett rock'n'roll-band med en trashmetaltrummis. Vår förra demo är inspelad helt live, till och med leadsången. Då blir det ett jävla tryck i musiken, menar basisten Zvonko.

Alldeles nyligen blev Speedfreaks kontrakterade av skivbolaget Outside Society och det är meningen att det snart ska komma en singel.

– Vi är jävligt disciplinerade. När vi repar så repar vi. Om det inte känns bra när vi står i replokalen så lägger vi av. Vi har högt ställda mål och målet är att lira, sen vill man ju givetvis sälja en massa skivor. Alla som spelar och säger motsatsen ljuger, avslutar Roger.

Speedfreaks finns även på <http://listen.to/speedfreaks>

Per Lundberg

Johannes Giotas

WARNER-EMI

Marknadsandelar i världen: 27%

Artister: Bl a Madonna, Alanis Morissette, Pet Shop Boys, Tina Turner och Beatles.

UNIVERSAL

Marknadsandelar i världen: 21%

Artister: Bl a Shania Twain, Sting, Marilyn Manson, Kiss och Bob Marley.

SONY

Marknadsandelar i världen: 17%

Artister: Bl a Oasis, Primal Scream, Bob Dylan, Celine Dion och Bruce Springsteen.

BMG

Marknadsandelar i världen: 11%

Artister: Bl a Puff Daddy, Notorious BIG och Robyn.

Jag minns första gången jag hörde Violent Femmes på allvar. En vän spelade första sidan av *Hallowed Ground* för mig, och hela min musikaliska världsbild omarrangerades. Jag föll pladask för den spontana aggressiviteten och kompromisslösheten. Efter de två första plattorna har det varit lite av en berg-och-dalbanefärd. Men mer musikaliska skiftningar än kvalitativa, och relativt ofta med en hisnande känsla i maggropen. Tyvärr har det blivit allt mer sällsynt med livstecken från bandet under 90-talet, men med decennieskiftet kommer en ny fullängdare kallad *Freak Magnet*. Ur det perspektivet känns det naturligt att inleda samtalet med sångaren och låtskrivaren Gordon Gano med att undra vad som hänt de senaste åren.

– Tja, det har varit strul med skivbolag. Vi har gjort låtar som det bolag vi låg på inte ville släppa på platta. Nu ligger vi på ett annat bolag, som släpper den nya *Freak Magnet*. Det är vår sjunde eller åttonde, beroende på hur man räknar. Det släpptes en platta i Australien och Nya Zeeland, som hette *Rock!*, men den tror jag inte släpptes någon annanstans.

– *Freak Magnet* innehåller låtar från andra halvan av 90-talet. Våra andra plattor följer samma mönster. Även om vi släpper en platta ett år, innebär inte det att alla låtar härtammar från just det året. Det finns alltid låtar som skrivits långt innan plattan släpps. Är det era personliga favoriter som fått plats på plattan eller har ni försökt få fram mer av en helhetskänsla?

– Det är nog mer det senare. En del av mina egna favoriter finns inte med på plattan. Även om jag respekterar och beundrar de som kan få till ett fungerande flöde på en CD, så tycker jag fortfarande att LP-formatet är det bästa. Där du har en A-sida och en B-sida som kan komplettera varandra på ett annat sätt än på en CD. Man kanske skulle lägga in en paus mitt i en CD som är precis så lång som det skulle ta att kliva upp ur soffan och vända en LP, för att få in samma känsla.

Jag tycker att *Hallowed Ground* är en av de bästa exemplen på kompletterande A- och B-sidor som du nämner...

– Tack. *Hallowed Ground* är en av mina favoriter. Jag blir glad när jag lyssnar på den (skratt). Och alla reagerar lika häpet och storögt som du. Jag tycker det är en glad platta.

Violent
Femmes

Vad gör du nuförtiden?

text: Magnus Sjöberg • foto: Johannes Giotas

Finns det en akustisk bas i era låtar?

– Det är lite lustigt formulerat, eftersom bas både kan betyda fundament och basinstrument. Och vår basist Brian Ritchie har spelat akustisk bas länge, hela första plattan är inspelad med akustiska instrument. När man läser om basister som spelar akustiskt nämns han dock nästan aldrig, trots att han verkligen borde omnämnas. Jo, i och för sig var det en journalist från någon musikertidning som intervjuade honom om det. När han berättade vilken bas som är hans favorit, en Ernie Ball, sade journalisten att ”det kan vi inte skriva, eftersom de inte tillverkas längre”. Eftersom de inte tillverkas längre, kunde de inte ta in annonser för den, vilket helt verkade styra deras artiklar.

– Men från början kanske man skulle kunna säga att vi hade en akustisk grund i den musik vi gjorde. Några låtar på *Freak Magnet* har akustiska gitarrer, men jag vet inte om man kan säga att vi har en helt akustisk grund.

Tycker ni att ni påverkat eller påverkats av nittiotalets ”unplugged”- eller punktrend?

– Vi har nog inte influerats av någon av trenderna, däremot har vi omnämnts som ett kultigt band för punktrenden av folk i branschen. Det är kul, eftersom det ofta känns som att vi blir förbisedda rätt ofta.

Däremot inte vad gäller unplugged-trenden. Fast vad som menas med det är väl också lite osäkert. Det verkar som att den främsta regeln för vad som räknas som unplugged är om du sitter ned eller inte. Gör du det, är det unplugged, även om du har en elgitarr. Och jag förstår heller inte varför man ska sitta ned och spela musik. OK, är du hemma hos några vänner och spelar lite gitarr, kan man sitta ned men ska man framföra musik för en publik tycker jag det naturliga är att stå upp och spela. Innan vi gjorde den första plattan spelade vi på gatan, och det var självklart att vi stod och gick omkring och rörde oss när vi spelade... Men visst tycker jag att vi skulle ha fått varit med i Unplugged på MTV...

– Apropos känslan att vara förbisedda, så har vi det här med varningsetiketter mot texter på plattor. Många av våra låtar och plattor har haft vad som räknas som ”explicit lyrics”, men det är aldrig någon som brytt sig om att märka någon av dem med sådana där etiketter. Också vi har vårt kors att bära. Men vi blir aldrig korsfästa, utan vi bara går omkring och bär på det.

Robert
Johnson
and
Punchdrunks

text & foto: Mattias Elgemark

Det är nog inte många som lägger märke till det oansenliga tryckeriet i en sömning del av Vasastan i Stockholm, men i källaren snickras stenhårda rock'n'roll-riff av Robert Johnson and Punchdrunks. De har repat här sen 1995 och lokalen osar surfrock. Den trånga skrubben har förvandlats till en våt replokalsdröm för alla som någonsin fingrat på en gitarr och baren erbjuder mer alkoholhaltiga drycker än vad som får anses hälsosamt.

Det förekommer självklart också att fester – och spelningar – äger rum i lokalen. Som den natten efter en spelning på Studion några kvarter bort då 30 personer klämde sig in och fick se bandet riva loss ett set till.

Nya skivan *Fried On the Altar of Good Taste* hävdar bandet är "Norra Europas bästa platta!", och alla som sett dem live håller nog i alla fall med om att de kan sparka igång vilken logdans som helst. När som helst.

Will
Oldham

Restaurang Kafé Japan på Viktoriagatan i Göteborg. Det är onsdag och klockan är nio på kvällen, men stället är sedan en halvtimme fyllt med folk. I varje skrymsle av lokalen berättas historien om och om igen för ivrigt lyssnande öron.

Will Oldham är i Sverige. I Göteborg, till och med. Tidigare under dagen har han gett en inofficiell spelning på Skivhugget och ryktet säger att han under kvällen kommer att göra ytterligare ett spontant uppträdande.

Will Oldham? Namnet ringer bekant för de flesta i lokalen, men alla kan inte riktigt placera var de hört det. Exalterade pojkar förklarar för oförstående flickvänner och andra bekantskaper de för kvällen släpat med, att Will Oldham är mannen som döljer sig bakom pseudonymer som Palace, Palace Music, Palace Brothers och Bonnie "Prince" Billy, och att han är en av förgrundsfigurerna i den amerikanska alternativcountry-vägen.

Viskningarna tilltar och samtliga blickar vänds mot ytterdörren när en lätt tunnhårig man med mörkt helskägg, röd täckjacka och ett gitarrfodral på ryggen kliver in.

Uppträdandet är kort, endast fyra eller fem låtar.

Efter spelningen sätter sig Oldham vid ett bord och beställer en öl. När jag försynt frågar om han skulle vara intresserad av att låta mig prata med honom, förklarar han att han inte är så bra på att ge intervjuer. Först efter att jag försäkrat honom om att jag inte är så vidare bra på att intervjuar går han med på att åtminstone försöka. Men inte med bandspelare. Han ser hellre att jag bara gör lite minnesanteckningar.

Men skulle det inte vara bättre att ge en mer sann bild av dig om jag spelade in intervjun istället?

– Nej. Jag tycker att det är bättre om det jag säger lämnas öppet för tolkning. Det blir mer intressant om man får använda fantasin lite mer.

Hur kommer det sig att du befinner dig i Sverige?

– För att spela musik.

Men du har inga spelningar inbokade?

– Nej.

Du bara dyker upp och spelar där du får?

– Ja.

Oldham är i Sverige på en kort semestervistelse, fem eller sex dagar, och tillbringade innan han kom till Göteborg några dagar i Stockholm. Även där passade han på att spela vid några tillfällen.

Tycker du om att uppträda?

– Ibland. Man vet aldrig hur det ska gå.

Har du inte scenskräck?

– Jo.

Varför uppträder du om du har scenskräck?

– Det är upphetsande medan det pågår, för det händer något musikaliskt och... (paus) Jag vet inte. Det är nytt. Galet.

Dansar med blinda

Oldham växte upp i Louisville, Kentucky. Innan han började med musik var han intresserad av att bli skådespelare och hade 1987 en av huvudrollerna i John Sayles långfilm *Matewan*. "*Matewan* is a heartfelt, straight-ahead tale of labor organising in the coal mines of West Virginia", står det om filmen i *Variety Movie Guide*.

Efter det medverkade han inte i fler filmer, utan började ägna sig åt musik under sina många pseudonymer. Nu, tretton år senare, är han emellertid aktuell i en ny film, *Julien Donkey Boy*, av Harmony Korine. – Det är en verkligt bra film och jag är med i kanske tolv eller tre sekunder. Fantastisk titel! Skriv det.

Vad gör du i filmen?

– Jag dansar med blinda i kanske fem sekunder. Och så kom jag på titeln.

Varför *Julien Donkey Boy*?

– Jag vet inte. Jag gillar åsnor.

Good Will Oldham

text: Dan Andersson • foto: Johannes Giotas

Varför började du spela musik?

– Det var min bror Ned.

Ned Oldham?

– Ja. Han spelade och sa åt mig att spela.

Hur många syskon har du?

– Två bröder.

Men på dina skivor medverkar fler som heter Oldham.

– Ibland hjälper min mamma och pappa till. (Paus) Men de är döda snart.

Hur gamla är de?

– I övre 50-årsåldern.

Hur gammal är du själv?

– I övre 20-årsåldern.

Varför skaffar man helskägg när man är så ung?

– Det är en förklädning. Jag skaffade det för att spela i Sverige.

"Jag har alltid haft en väldig tur"

Under spelningen fnittrar vissa lite när Oldhams vecka röst ibland spricker, medan andra ryser. För de flesta tar det lång tid att lära sig att till fullo uppskatta hans mycket speciella sätt att sjunga på.

Hur lång tid tog det för dig att vänja dig vid din egen röst?

– Jag är inte van vid den än. Jag lärde mig nya saker om den så sent som idag.

Lyssnar du fortfarande på dina äldre skivor?

– Ja, men jag lyssnar annorlunda på dom nu. Jag lyssnar mest på hur alla musiker låter.

Vilken tycker du är den bästa skiva du har släppt?

– Olika dagar gillar jag olika skivor av olika anledning-ar.

Vilken är din favorit just nu?

– Det kommer att komma ut en del ny musik som jag är väldigt förtjust i, men det är väl bara naturligt. Jag tror att just nu gillar jag singeln *Every Mothers Son* allra bäst. Den kommer att vara med på en singelsamling som släpps snart.

Håller du på med någon ny skiva nu?

– Ja, jag håller på att skriva låtar till ett nytt album. Förhoppningsvis blir det en ny Bonnie-skiva.

Förhoppningsvis?

– Ja. Man vet aldrig förrän den är klar vem som gjorde den.

Vad skulle få dig att känna att du inte längre har något att uppnå, att du gjort allt du vill göra musikaliskt?

Oldham stirrar tomt ut i luften och gör ett flertal ansatser att besvara frågan innan han slutligen säger:

– Jag vet inte. Jag har alltid haft en väldig tur. Några gånger förra året kändes det som att om jag dog samma dag, så vore det okej. Om ljuset bara slocknade, att det vore okej.

Laika

Bowery
Electric

Olika som bär

text: Johannes Giotas

De mest grundläggande förutsättningarna för banden Laika och Bowery Electric är vid en snabb jämförelse i stort sett identiska. Att de sedan till viss del skiljer sig åt musikaliskt är inget att förvånas över, men personligen ville jag gärna veta var den egentliga skillnaden hade sin grund. Det kunde ju vara så enkelt att Laika är från London och Bowery Electric är från New York.

Båda banden består av en manlig musiker/ljudmakare/producent och en kvinnlig sångerska som lever tillsammans privat. De har båda sina musikaliska rötter i den våg av elektronisk musik som dök upp efter att punken skränat färdigt och som ur ett nostalgiskt perspektiv närmast kan beskrivas som klassisk synth-musik. För det är trots allt bandens relation till musikhistorien och de levande kulturella traditioner som återspeglas i alla storstäder av vikt som Laika och Bowery Electrics främsta influenser har sin grund.

Båda banden tycks sträva efter att förena ett traditionellt låtskrivande med datorbaserade ljudmanipulationer och loopar, statiskt brus och stråkar med den omgivande storstadspulsens diversifierade intryck. Även om båda bandens musik kan karaktäriseras som atmosfärisk, näst intill visuell, så är det inget som varken Martha Schwendener i Bowery Electric eller Guy Fixsen i Laika vill lägga alltför stor vikt vid.

– Vi var, som så många andra, ursprungligen ett live-band, säger Martha. I en så mångkulturell stad som New York har de konstnärliga och musikaliska influenser som var viktiga för oss alltid varit koncentrerade. Det vi eftersträvade, det vi ville kommunicera, fick till slut inte plats där. För att komma ifrån den miljön bestämde vi oss för att flytta till en studio i Brooklyn. Det enda som vi inte kunde undgå, men som alltid ändå utgjort en stark influens för oss, var hip-hop-musiken som verkligen finns överallt.

Bowerys koppling till en okonstlad och icke-självglorifierande hiphop är någonting som tydligt känns igen i deras raka och genomgående beats och deras förkärlek för att lägga en tydligt markerad bas långt fram i den annars ofta svävande ljudbilden. Det känns på något sätt som om just den influensen, i kombination med ett fokuserat och hängivet låtskrivande, är det som gör Bowerys musikaliska sökande aktuellt. Ett liknande sökande gäller även Laikas musik. – Jag vill inte påstå att det vi gör är utpräglad atmosfärisk musik, för det skulle kännas ganska meningslöst och det görs alldeles för mycket meningslös musik idag, påpekar Guy. Musik av idag har en tendens att vara experimentell, vilket är OK, men med så mycket dåligt som produceras idag kan ingen förvänta sig att någonting kan vara viktigt särskilt länge. Den experimentella och intellektuella musi-

ken av idag känns alldeles för ofokuserad, och traditionell musik ger ofta intrycket av att vara utdaterad. Vi vill göra något som uppfattas som både och. Framåtskridande fast inte självupptaget.

En annan sak som tycks förena Laika och Bowery Electric är inställningen till de influenser som de trots allt tar fasta på. Med utgångspunkt i det faktum att de lever i en värld präglad av löjligt snabb utveckling som är svår att förbise eller förbli opåverkad av så ser de gärna bakåt. Ytterligare en gemensam nämnare är bandens starka tro till sång som det främsta vokala elementet och som kommunikativ grund.

– Det som omger dig påverkar dig, det är så enkelt, men man kan också välja perspektiv och hur man behandlar den informationen, svarar Martha på frågan om inspiration. Många försöker förknippa oss med tripphop och drum'n'bass, men även om vi kan ligga nära de tendenserna i vår musik så finns det ingen direkt koppling. Närheten till den kommer nog främst ifrån att liknande influenser, som hiphop, genererar liknande reaktioner. Vi hämtar istället inspiration från närmare områden och äldre musik. Alltifrån melankolin i Philadelphia-soundet till ljudlandskapen i minimalistiska kompositioner.

Guys svar är snarligt. – Vi blir inte direkt inspirerade, däremot är mycket av vår musik en reaktion på det som omger oss. Det är det som driver oss, det som får oss att undersöka äldre musik och sätta de traditionerna i relation till det vi gör. För det finns en anledning till att viss musik fortfarande har stor betydelse medan annan musik bleknar bort. Jag tror också att det är vår egentliga inspiration. Kvalitet. Jag ville uppnå mycket när jag var yngre, som alla andra antar jag, men idag tror jag mer på värdet av kvalitet framför att förändra världen. Men vem vet, jag är fortfarande optimistisk...

TÄVLINGSDAX!

Groove älskar sina läsare! Speciellt sina prenumeranter. Besöker du vår hemsida, www.groove.st, har du stor chans att vinna nya skivor med bland andra **Thomas Rusiak**, **T.P. Allstars**, **Papa M**, **AC/DC**, **Abramis Brama**, **BLaO Compilation**, **Queen**, **Waltari**, samlingsplattan **Äkta!** och **Woodbine**. Singlar med **Thåström**, **Tekla**, **Eldkvarn** och **Bauhaus** lottas också ut. Lycka till.

Webmaster/www.groove.st

T.P.
Allstars

Norges motsvarighet till Natural Bond kan de kallas, i alla fall enligt dem själva. TP Allstars är Norges bästsäljande hiphop-gäng, på gott och ont. Tommy Tee själv har, som man säger, varit nere med hiphopen alltsedan den första vågen av breakdance-filmer som *Wild Style* och *Beat Street* nådde vår kalla nord, alltså kring 1984. Efter ett par år av mixtapes och DJ-gig fick han en egen show på Oslos Rainbow Radio. När norska P3 lanserades 1993 erbjöds han att göra *The National Rapshow*, ett erbjudande han snabbt tackade ja till. Dessutom ger han sedan 1989 ut tidningen FatCap Magazine, som efter tio år är en av världens stora grafitti-tidningar.

text: Linus G Larsson • foto: Mattias Elgemark

När jag läser om den norska hiphops scenen har jag fått intrycket att den är ganska stor?

– Det är många som tror att hiphop är större i Norge än i Sverige, men det är inte riktigt sant, säger Tommy Tee. Den ser ungefär ut som den svenska, fast lite mindre. Det är en del folk som hållit på sedan det tidiga 80-talet, och sen är det två-tre generationer som har börjat efter det.

Vad är det som säljer bäst, är det rap på modersmålet eller engelska?

– Det är engelska. Det är inte som i Sverige, där skivbolagen och media bara ser till svensk rap, det finns ingen tradition att rappa på norska. Det är några som har gjort det, men...

– Det har varit crazy-grejer. Alla som har rappat seriöst i Norge har gjort det på engelska, flikar Tech Rock in.

– Man vill ju nå ut i världen, så att folk i andra länder förstär med man säger.

Hur funkar radioprogrammet?

– Det är mest musik. Det har nog betytt ganska mycket, radion. Det är viktigt att det är någon i hiphopsvängen som har ett sånt program, nån som håller på med hiphop och kan förmedla det till lyssnarna. Och så var det ju genom radion TP Allstars kom till, eftersom vi träffades mer eller mindre på grund av det.

Tidningen då, FatCap Magazine?

– Ja, den kommer ut då och då. Det blir när man har tid och pengar, liksom. Den har väl en upplaga på 5-6000 ex, men det är i princip över hela världen.

Underground-heads i Norge dissas TP Allstars för att de är sell-out, men när TP

Allstars kommer till Sverige får de props av svenskt undergroundfolk. Samma sak gäller för det omvända, hävdar de.

– När det kommer nya rappare – då är de bra. Andra divisionens nytt folk – de är bra. De får props från underjorden.

– Och när Petter kommer hit, får han props av hiphopare som tycker att vi är skit.

Samtidigt hyplar de Kashal-Tee, han har fått props i Norge. Jag har hört ett par låtar, och tänkte "vad är det här för något? En dålig kopia av Promoe", liksom. Men han hyplas för att han är ny på scenen, säger Tommy Tee.

– Jag tror att det beror på att de är i samma generation. Underground-folk kan kommunicera med andra i samma ålder, som har sett ungefär lika mycket. Men vi har ju själva varit där, vi har paid our dues, liksom. Folk snackar om oss som om vi är ett gäng töntar som aldrig varit där de är, men så som vi hade det när vi gjorde konserter i Oslo i fem år för att kunna ge ut en skiva, och vi sprang runt med demos. Tommy hade det första radioprogrammet, inte sant?, säger Tech Rock. Men nu heter det att vi är inte underground längre, vi är inte hard core längre.

– Vårt album är det hårdaste hiphopalbum som kommit ut i Norge någonsin, inflikar Tommy. Det är det minst kommersiella oavsett vad de säger, men det är det som har sålt mest.

TP Allstars verkar annars vara nöjda med vad de åstadkommit för Norges hiphops scen. Jag undrar bara hur de har tänkt sig att återväxten ska ske, för när de extrema underground-skallarna enligt TP Allstars gillar allt som är nytt, verkar de själva dissas det som är nytt. Och utan något nytt blir det ju ingen mer hiphop.

Håller länge

Yo La
Tengo

text: Miriam Fumarola

Den femtonde november 1997 fick alla som befann sig på Pusterviksbaren i Göteborg uppleva en magisk natt. Ira, Georgia och James ämnade scenen och den där speciella känslan man sällan upplever infann sig. Spelningen som ägde rum kommer medlemmarna i Yo La Tengo och publiken sent att glömma.

Fast om du inte var där så deppa inte ihop, egentligen räcker det att ta fram någon av Yo La Tengos skivor, luta sig tillbaka och njuta av Iras fantastiska gitarrspel och Georgias lägmälda sång.

Historien om Yo La Tengo sträcker sig nästan tjuo år tillbaka i tiden. Det var då Ira Kaplan för första gången träffade Georgia Hubley, de fann varandra, inte bara musikaliskt utan också själsligt, bildade Yo La Tengo och gifte sig. Basister har kommit och gått, men sedan 1991 har James McNew en fast plats i bandet. När jag ringer upp Ira i hans bostad är just spelningen i Göteborg något av det första han tar upp.

– Det är något vi fortfarande minns, vilket inte brukar inträffa speciellt ofta. Det var något av det märkligaste jag upplevt.

Så du har en speciell kärlek till Sverige nu?

– Nej, inte direkt. Jag tror inte det hade något med att vi var i Sverige eller stället vi spelade på att göra. Det handlade om att folket som var där verkligen kände till vår musik och förstod vad det handlade om.

Det har alltså gått tre år och äntligen släpps den nya skivan *And Then Nothing Turned Inside-Out*, en skiva där Yo La Tengo tagit steget mot det svävande filmiska.

Film har ständigt varit en stor inspirationskälla för paret. När de träffades höll Georgia på med animerad film, ett intresse som fortfarande frodas. Fast först och främst är det musiken Yo La Tengo står för. De har gjort musik till en del mindre kända filmer.

– Att jobba åt andra är viktigt för kreativiteten, man lär sig att tänka på ett helt annat sätt. När man jobbar med film så är det ju någon annans idé. Ofta har man kanske bara en liten aning om vad som kommer att hända eller hur olika scener kommer att se ut. Framförallt utvecklar man en helt annan musikalisk sida hos sig själv. Ingen skulle ju kunna höra att det är just Yo La Tengo som spelar i de där filmerna.

I och med nya plattan tar Yo La Tengo sig själva och sin musik in i 2000-talet. Frågan är då var resten av de amerikanska lo-fi rockarna står. Kommer ett band som Sonic Youth att pryda lika många t-shirts i framtiden?

– För det första så tycker jag inte att man kan säga att varken vi eller Sonic Youth är några amerikanska lo-fi rockband. Det finns inte någon lo-fi i vår musik. Vi står inte i någon gammal källare och spelar in saker som sedan ingen lyssnar på. Problemet med Sonic är att de måste kunna se in i framtiden, lämna det gamla och hitta något nytt. Och eftersom vi inte är något lo-fi band så kommer vi att hålla länge.

Nina tar bladet från munnen

text: Karin Lindkvist • bild: Johannes Giotas

På Grand Tone Musics debutplatta tittar bandets sångerska Nina Ramsby rakt in i kameran med ett ansiktsuttryck som tycks säga "Det här är jag och fattar du inte hur bra jag är så skyll dig själv". Jag fick samma känsla första gången jag såg en bild på Patti Smith på omslaget till *Because the Night*. Jag vet att jag hajade till då, kontrasten mellan Patti Smith och de sminkade, behagfullt leende kvinnor man vanligtvis ser på skivomslag var enorm. Då var jag fjorton år och full av idéer om hur en tjej skulle vara för att duga. Pattis blick berättade att det räckte att vara sig själv.

– Jag vill gärna vara en förebild och jag hoppas att jag är det, säger Nina Ramsby, som förutom att sjunga och skriva låtar i Grand Tone Music och Baxter också arbetar som grafisk formgivare.

– Jag vill förmedla att du ska tro på dig själv och att man kan bli bekräftad för den man är. Att du är bra, helt enkelt. Ninas röst är ovanligt vacker även när hon talar, något som hon gör gärna och mycket. Hon är otroligt verbal, orden kommer snabbt och mitt i prick men med eftertanke. Fast efter ett antal intervjuer kan hon bli väldigt trött på sig själv, säger hon med ett klingande skratt. Skrattar gör hon ofta och hon ger ett betydligt mer lättsamt intryck än hennes ofta vemodiga musik låter ana.

Nina tror att självförtroendet kommer hemifrån. Hon är enda barnet och har fått ta mycket plats. Har man haft föräldrar som sett en som individ, trott på en i alla lägen och sagt att man är bäst i världen så får man självförtroende, förklarar hon. Men hon poängterar att det inte bara är unga tjejer som behöver förebilder. Jämlikhetsdebatten är hon intresserad av men, som hon säger, det är ingenting man sammanfattar på två rader.

– Det krävs kommunikation och förståelse, i alla fall en strävan efter det. Allt handlar om missförstånd mellan två förvirrade kön, skrattar hon.

Hennes egna förebilder är mamma och pappa och vänner. Hon gillar det konkreta och jordnära, att ståda, sy, hålla ordning, skriva listor och rensa ut. Och att laga mat. – Fast det vill jag knappt erkänna, för det är så JÄVLA provocerande med alla kändisar som ska älska att laga mat. "Håll käften för fan" tänker jag när Eric Gadd eller någon säger att han gillar matlagning. Men jag tycker faktiskt om att laga mat... ändå.

Trygghet är viktigt. Att veta var allt ligger. Resor har hon aldrig drömt om, hon älskar sitt Stockholm för hon får rum där. Hon har nyss flyttat in i en etta på Söder efter att ha varit bostadslös i ett år och hon är i full gång med att måla om.

– Jag har en tysk ordningsådra, jag vet inte var den kommer ifrån. Grafisk design är konkret, man ser resultat och det gillar jag, säger Nina.

Tre framgångsrika jobb och tiotusen intressen och idéer. Att hon hinner. Och orkar. Hon älskar det hon gör säger hon. Arbete och fritid flyter ihop, det finns ingen avgränsning. Drivkraften är att hitta nya uttryck, att utforska musik och att jobba med andra människor. Hon säger sig ha en enorm vilja att göra saker, om bara dygnet hade fler timmar.

– Just nu har jag ingen relation och då får man en massa tid över, skrattar hon och vi beklagar hur sällan ett förhållande främjar kreativiteten.

Hon gillar att jobba i lag, vara inne i kreativa processer med andra människor. Att träffa vänner och babbla i timmar. Men hon älskar också ensamheten.

Att vara kvinna i en så mansdominerad värld som skivbranschen ser hon inte som något problem. Hon säger att det finns två branscher, en konstnärlig, där musiken kommer främst, och en som framställer produkter.

– Det är som att prata om feminismen i Kina, jag kan inte säga hur det är för det drabbar inte mig. Jag gör låtar och om nån vill ge ut dom, bra.

– Jag kompromissar inte. Sen är det tråkigt att säga, men det finns tjejer som Viktoria Silvstedt som säger att dom 'tycker om att sjunga' och så blir dom produkter för att dom inte vill något annat.

– Vem i de kretsarna som gillar Grand Tone skulle vilja se mina pappar? Vår målgrupp är inte killar som vill se på pappar. Och de som gillar Baxter är mest klubbers och dom är nog inte heller så intresserade av mina pappar. Fast om Playboy ringer kanske jag visar dom... ha, ha.

Jag säger att hon har en naturlig look, hon är osminkad på alla bilder jag sett och kläderna är ofta t-shirt och jeansjacka.

– Jag är oerhört fåfång! Jag byter kläder i en timme innan jag är nöjd. Fåfänga är att inte ta på sig vad som helst och jag är mycket, mycket fåfång. Det ska vara coolt på ett sätt som inte är övertydlig, jag vill inte se ut som att jag har jobbat mig. Sminkar mig gör jag aldrig, bara på millennieskiftet. Jag började aldrig sminka mig och har inte fortsatt... ha, ha. Jag accepterar mitt utseende och fåfänga för mig är inte att dölja mig bakom smink.

Hon ser sig som marknadsförare och har inget emot att fokuset ligger på henne både i Grand Tone Music och i Baxter. Hon är van att tänka i termer som målgrupp och tydlighet och vet att en bild på en kvinnlig sångerska ger ett tydligt budskap. Och tydlighet säljer. Jag undrar om hon är intresserad av politik och vet egentligen redan svaret. Det hade varit lättare att fråga vad Nina Ramsby INTE är intresserad av.

– Politik kan man inte undgå att vara intresserad av, inte jag i alla fall. Jag pratar om det hela tiden och har ständigt dåligt samvete för att jag inte gör något. Snacka i hundraåttio går ju, men man vill hjälpa någon också.

Hon kommer själv från medelklassen, ett radhusområde i Tyresö. Hennes grundsyn är att alla ska ha samma förutsättningar även om det kanske inte är möjligt i praktiken.

– Man kan i alla fall sträva efter lika förutsättningar, det betalar jag gärna skatt för. Fast ibland låter jag som en moderat för det här jävla folkhemmet funkar inte längre och då blir jag arg. Jag önskar att det kunde funka.

Texterna hon skriver handlar om känslor och relationer. Det privata. Att blanda in politik går inte, det kan hon inte säga hon. Grand Tone Music kommer med sin andra skiva i dagarna. Bandet har förändrats och låtarna är tydligare, mer intensiva tycker hon själv. Mer bandkänsla och mindre amerikansk singer/songwriter. Lite influenser från amerikansk r'n'b, mest groovet och coolheten. Själv lyssnar hon mycket på svart musik och modern r'n'b - hiphop, TLC, Destiny's Child och Backstreet Boys. Jag låter tveksam men Nina pratar lyriskt om den ryckiga och coola produktionen hos Destiny's Child.

På åttiotalet var Nina varken synthare eller hårdrockare, hade ingen speciell stil. Hon lyssnade på hiphop, Prince och Eva Dahlgren. Sedan blev det konstig jazz och klassiker som Led Zeppelin och Deep Purple. En funkperiod. En Nick Drake-period. Och Sonic Youth som alltid hängt med. Musikintresset fick hon hemifrån, föräldrarna lyssnade mycket på klassiskt och jazz hemma. På gymnasiet fick en inspirerande musiklärare henne att lära sig spela gitarr och när hon var arton började

hon sjunga. Sedan bildades Salt som slamrade i grungens anda och slog stort och det blev turné i USA. Då tog lusten slut. Nina kände att hon ville mer med sin musik och framför allt ville hon inte vara beroende av den som inkomstkälla. Hon åkte hem och fick jobb som grafisk formgivare. Lusten kom tillbaka och Baxter och Grand Tone Music föddes. Det är ingen större skillnad mellan de båda

banden tycker hon. Grand Tone är mer ett band i klassisk bemärkelse som repar och jamar medan Baxter är mer studioarbete. Men båda betyder lika mycket, är lika personliga och självutlämnande.

– Arbetsättet kan vara olika men målet är detsamma. Att sträva efter det man själv är. Jag gör bara musik som är jag.

Namn: Nina Ramsby

Ålder: 27

Gör: Skriver, spelar och sjunger i drum'n'bass-trion Baxter och i softrockande Grand Tone Music. Formger skivomslag för designfirman F+.

Aktuell: Med Grand Tone Musics andra skiva New Direction.

Läser: Inte deckare, men gärna Paul Auster och John Irving.

Ser: Jag har gått på jättemycket teater med min mamma. Jag gillar film, fast jag kommer sällan ihåg vad filmer och skådespelare heter.

Går ut: Ofta och gärna. Gillar Söder. Indiska och grekiska restauranter, sjaviga place med billig bärka. Absolut Inte konceptställen. Hade gärna gått på hipa klubbar om de varit hipa på riktigt.

Typisk kvinnomusik

text: Gary Andersson • bild: Johannes Giotas

Jaqee

Inspirerande, man träffar inte alltför ofta personer som är inspirerande. Jag vill inte säga att mötet med göteborgska soulgudinnan Jaqee förändrade mitt liv men hon fick mig i alla fall att vilja göra henne rättvisa.

Värmen sitter som en alltför närgången bänkgranne i kyrkan hemma i Kampala, Uganda. Lilla Jaqueline Nakiri är en blyg liten flicka som egentligen inte behövt staka ut riktningen i sitt liv ännu. Hon väntar bara på att få sjunga med sina kompisar i skolkören. "In a mood so cloudy was I so clumsy. Should have known better, but it felt so right. Yeah, I just knocked my head on the wall, naive to the bone, so I land with my head first/Oh did that hurt?/Oh, yes it did".

– Jag skrev *Headfall* på 20 minuter, det är en rätt rolig historia bakom den faktiskt.

Efter att ha sjungit med i sin egen låt tittar Jaqee ner i de knutna händerna. Hennes glittrande leende vill mogna till ett skratt. Hennes ringprydda tår försvinner in under stolen.

– Jag var hemma hos en kompis och skulle luta mig bakåt men slog huvudet i väggen vid fönstret. Det passade på nåt sätt ihop med något

annat jag gått och grubblat på och låten blev en vacker kärleksballad bara. Jag mår bra när jag skrivit ner saker.

Flytten kom vid tretton. Från ekvatorn till Antarktis. Angered. 1996 kom Jaqee tillsammans med en av sina producenter Kiboy två i en lokal musiktävling. Låten hette *Trying so Hard*.

Jaqee kommer in i studios kontrollrum när producenten Qwadjo är mitt uppe i sin Murmansk-resa. Han berättar hur hans livvakt sprängde bort snövallar med handgranater. Vi enas alla om att åka till Murmansk.

Jaqee jobbar på sjukhem, är gyminstruktör och pluggar sjukgymnastik på Komvux. Och så håller hon på med musik. Hon säger sig ha lärt sig att prioritera.

Hon gör en platta. Kallad *Woman in Me*. "En typisk kvinnoskiva, maximalt med känslor". Den textmässiga inspirationen står bland annat mamma för.

– Den afrikanska kvinnan är så stark och oberoende och hon blir aldrig hyllad på rätt sätt. Min mamma tog hand om alla oss barn, ja hon tog hand om allt. Jag försöker ge kvinnans perspektiv på olika saker.

Jaqee gör ett starkt intryck. Som människa. Men även som artist. De två är svåra att hålla isär. Första gången jag såg henne uppträda var i ett TV-program om brandkatastrofen på Hisingen i Göteborg. Hon svepte över den sterila studios tomma kanvas med sin mogna stämman, hon utstrålade en imponerande självklarhet. Hon stillade förvirrade tankar, hon underströk vårt behov av medmänsklighet. Hon berörde. Och hon berör.

LOOPTROOP "MODERN DAY CITY SYMPHONY" CD/LP

Produced by DJ EMBEE

Gästartister som: DJ NOISE, FREESTYLE (The Arsonists), TIMBUKTU & KEKKE KULCHA

Debut album ute 17/4

Innehåller singlarna "Long Arm Of The Law" & "Ambush In The Night"

BURNING HEART RECORDS • Box 141 701 40-BIEBRÖ • SWEDEEN • www.burningheart.com

Flera talande röster

text: Henrik Strömberg • bild: Mattias Elgemark

Liquid är Alan Wilders fjärde soloalbum. Eller femte, beroende på om man räknar CD- eller vinylutgåvor. I alla fall, folk som väntar sig någonting som liknar det han gjorde under sin tid i popbandet Depeche Mode kommer att bli överraskade. Recoil handlar definitivt inte om lättlynnade melodier. Recoil handlar om att kräva mer än så av lyssnaren, att berätta något, att göra filmer utan bilder. Recoil handlar också om att Alan Wilder inte vill vara förutsägbar.

Att kalla Recoil soloprojekt är givetvis väldigt missvisande. Det är visserligen Alan Wilder som gör musiken, men han använder sig av en mängd samarbetspartners för musikens olika beståndsdelar. Han började med att hyra in några musiker, bland annat Dean Garcia från Curve, som fick jamma loss i några timmar. Valda samlingar från dessa sessioner åkte in i Alans dator för att skapa instrumentala demos Alan sedan skickade till sina tänkta vokalister. Efter några ytterligare vändor korrespondens bjöd han in dem till sin studio, lokaliserad i vad som en gång var en lada bredvid hans hus i södra England. På *Liquid* hörs rösterna av multivokalisterna Diamanda Galás, de New Yorkska spoken word-artisterna Nicole Blackman och Samatha Coerbell, ett spanskt Recoil-fan, Rosa Torres, och, på *Jezebel*, The Golden Gate Jubilee Quartet... De sistnämnda i en låt från 50-talet. Alan tog en accapella-inspelning och satte ny musik till den – på ungefär samma sätt som han gjorde på 1992 års Recoil-skiva *Bloodline*, på spåret *Electro Blues for Bukka White*. Och, som flera som hört spåret i fråga kommenterat, liknande det Moby gjort på *Honey* och *Run On*. – *Jezebel* var ett av de första spåren jag spelade in till det här albumet, så det har varit färdigt i över ett år. Jag visste inget om Mobys album då. Så det är lite irriterande att plötsligt se att, åh, Moby försöker göra samma sak. Och inte vidare bra, dessutom. Enligt min åsikt. Det hela är bara ett lustigt sammanträffande. – Originalversionen av *Jezebel* är rätt så mycket snabbare, jag pitchade ner deras röster en bit... men den har också en mycket lättare känsla, även fast orden inte är alls lättsamma. När man hör accapellaversionen är det en riktigt studsande låt, och jag ville ge den här mörka känslan istället. Kvartettens interna rytm är så fantastisk, sättet de sjunger på, det liknar en tidig form av rap. Vilket var vad jag verkligen gillade med låten.

En annan av artisterna på *Liquid* vars framförande liknar rap är Samatha Coerbell.

När Alan spelade in hennes bidrag föredrog hon att göra det utan att höra musikspåret samtidigt – vilket är svårt att tro när man hör hur bra hennes röst passar in i musiken.

– Det är nästan likadant som med Golden Gate-spåret, det finns en intern rytm i vad hon gör, och det var faktiskt enklare för mig att sätta ihop hennes rader med musiken, än vad det var för henne. De flesta av de här spoken word-artisterna har inte nog erfarenhet att spela in till musik. De kanske kan skriva till musiken, få idéer och känna av atmosfären i låten, men när blir dags att spela in så var det mycket bättre att göra det utan musik. På sätt och vis är min sida av samarbetet att integrera dem med musiken, på exakt samma sätt som jag gör med ljuden, rösterna blir ett annat ljud för mig att placera. – Arbetsgången, i synnerhet på detta albumet, har varit att sätta ihop allting i ProTools. Under det att jag fick in de olika framträdandena i datorn, och började konstruera, upptäckte jag att jag blev väldigt förtjust i processen. Jag märkte att jag ville göra mer och mer med rösterna, ta fram individuella stavelser i orden så att man kan höra varje liten nyans. Ljudet av det är verkligen tilltalande och orden i låtarna är verkligen starka, så de förtjänar att vara höga. En del människor klagat på det, jag vet inte hur många, men en del Recoil-fans vill höra helt instrumentell musik. Men som jag ser det behöver musiken fokus. Annars blir det ambient musik, vilket insinuerar bakgrundsmusik, och jag vill inte göra bakgrundsmusik.

Alan använde sin website, www.recoil.co.uk, för att bland fansen efterlysa inspelningar av röster på andra språk än engelska, vilka möjligtvis skulle användas i på en Recoil-låt. Resultatet blev *Vertigen*, med Rosa Torres text på baskiska.

– Språket låter så bra, jag bryr mig inte ens om vad det betyder. Vad jag reagerade på var bara soundet och hennes... sexualitet. Jag tycker det är väldigt sextigt.

På *Liquid*, i ännu högre grad än på den föregående *Unsound Methods*, lägger alltså Alan mycket av vikten på det talade ordet, historieberättandet, vad som brukar kallas spoken word.

– Tvärt emot vad folk kanske tror så vet jag faktiskt inte så mycket

Ute nu!

Inget tvivel, Thomas

Thomas
Rusiak

text: Björn Magnusson • bild: Johannes Giotas

Sveriges skönaste smygrocker har musiken i huvudet. Ge honom penna och papper eller en telefon och han skapar musik som du aldrig hört maken till. Thomas Rusiak har inte fyllt tjugofyra än men är redan nere med den amerikanska hiphopeliten. Ändå kan han inte låta bli att släppa ett eget album.

– Jag känner inte att jag behöver bevisa någonting. Jag gör musik främst för att det är så jävla kul och jag gör ingenting jag tycker är lite cheesy eller dåligt.

När Thomas Rusiak var en liten knatte i Rågsved handlade mycket om sport. Boxing, ping-pong, baseball, och fotboll som han var sämst på. I gymnasiet gick han Hotell- och restauranglinjen. Det var en praktisk utbildning och han var, som många andra, skoltrött i den åldern. Men Thomas Rusiak hade höga betyg i sitt rapspråk engelska. Framöver kan han tänka sig att släppa b-sidor på svenska eller göra inlägg på andras plattor, exempelvis hos Petter eller Eye N'I.

Listan kan göras lång på artister Rusiak jobbat med och det var när han producerade två spår för Titiyo 1997 som han förstod att musiken var något att bygga en framtid på. Numera är han en av de som jobbar hårdast i den svenska rapcirkusen. Först nu har Rusiak fått tid att sammanställa ett helt eget album och det mesta på nya plattan *Magic Villa* är gamla idéer. Med sig har han alltid Sebroc som agerar bollplank och mixar allt Rusiak gör.

– När Sebroc kommer med kritik då lyssnar man, säger han allvarligt.

Vi har redan kunnat höra singlarna *Breakout* och *Pearls* som visar upp ett skruvat och nyskapande sound. Vi snackar dragspel, sitar och gitarrer. På *Magic Villa* driver Rusiak med hiphopare, snor Janes Addiction-refränger och gör samtidigt upp med sin avlidne far. Debutalbumet är 58 minuter som kommer att få hiphopare att gnugga sina rakade skallar och rockers att omvärdera sina preferenser.

– Jag är själv lite av en analytiker när jag lyssnar på musik som jag känner någonting för. Man vet att alla har vissa favoriter och det är kul att tänka på var de hämtat inspiration. Eller när man lyssnar på en platta och funderar på hur de gjort för att det ska låta som det

gör. Sånt ger mig väldig inspiration. Man vill att andra människor ska tänka samma sak om ens egna grejer.

En stor influens för Rusiak är Portishead. Vi pratar om deras inspelningsteknik. Portishead förvanskar ljudet när de jobbar genom att spela in musiken på vinyl och kassetter. Rusiak gillar när det inte låter för kliniskt.

– Jag skulle vilja jobba med dem. De är min inspirationskälla nummer ett.

Ofta vet Rusiak precis vad han vill och kan skriva ner programmeringar på ett papper eller ringa direkt till den han tror passar för låtidén. Ibland kan det ta längre tid att hitta det bygge som bara finns i hjärnan på Rusiak och Sebroc.

Teori kanske, men Rusiak tycker att musik är mycket mer än att sitta i studion. Han återkommer också till att han faktiskt inte kan spela något instrument.

– På *Fire Walk With Me* gjorde jag basgången på keyboard och det är så jag spelar de flesta basgångar. Sedan är det vissa låtar som det passar bättre med livebas och då plockar jag in folk.

Beskriv din rapstil?

– Väldigt rak och basic. Jag lägger inte tyngd på rappen och flowet. Ibland får jag till lite sköna rimteman men för mina egna grejer är det musikaliska viktigast och jag formar rappen efter det.

Finns det plats för humor i hiphop?

– Jag skulle vilja se mer humor och ibland har jag gett mig på att försöka förmedla en sådan grej. Men jag tycker inte att jag kan göra det tillräckligt bra så jag överlåter det åt andra människor, som PSTQ. Eye N'I är också en stor vokalistisk clown som får alla att skratta.

Din far gick bort när du var i tonåren?

– Han gick bort när jag var i en jävligt puckad ålder, jag tänkte inte på min familj i första hand utan det som gällde var polarna och festa. När en sådan sak händer i den åldern mognar man ganska snabbt. *Existence* på plattan är en slags kärleksförklaring till honom som jag inte kunde få ut på annat sätt än genom musik.

– Alla perioder i mitt liv har jag upplevt som bra på ett eller annat sätt oavsett om det hänt jobbiga grejer eller om allt varit frid och fröjd. Jag tror att det som händer i livet har någon slags mening och man lär sig mycket på vägen beroende på vad som händer.

Millen-
colin

Noll – tre

text: Per Lundberg

Allt sedan debuten 1994 har Millencolin varit ett av Sveriges hårdast turnerande band. Belöningen har inneburit stora försäljningssiffror. Groove träffar sångaren och basisten Nikola över ett flipperspel, nys hemkommen från en succéartad turné i Australien och Nya Zeeland.

– Plattan släpptes tidigare därnere och den gick rakt in på trettonde plats på försäljningslistan, strålar Nikola.

Första flippermatchen mellan Nikola och Groove slutar med överlägsen Grooveseger.

– Eftersom vi alltid använt oss av samma producent så kändes det väldigt skönt att få lite nytt omkring oss, säger Nikola som fortfarande har lite jetlag efter den långa flygresan.

– Vi lärde oss otroligt mycket under vår tid tillsammans med Mr Brett. Han fick oss att jobba hårt i studion och tänka på saker som vi aldrig tänkt på förr, som att komma på körstämor.

Enligt Nikola så var Mr Bretts (Gurewitz från Offspring) tonsäkerhet inte något vidare när det gällde sådana saker.

– Nu är vi ett band. Vi låter mer som ett band. Det beror på att den här gången har vi tagit tid på oss och verkligen tänkt igenom låtarna.

Ända sedan 1994 hade vi ett hysteriskt tajt schema där det knappt fanns någon plats för någon som helst vila eller eftertanke. Så vi tog en timeout 1998 och det behövdes.

– Plötsligt blev det kul att skriva låtar och när vi hörde att Brett Gurewitz ville göra en skiva med oss så var saken klar. Det var ju en av drömmarna när vi började, att få bli producerad av Brett eller att hamna på Epitaph.

Groove vinner även den andra matchen övertygande. Trots två svidande förluster verkar Nikola lugn när han berättar att han för två år sedan flyttade från Örebro till sin flickvän i Göteborg.

– Jag började skolan här nere också. Läste lite på komvux och nu läser jag ekonomisk historia på universitet. I Göteborg känner jag inte många så det är en viss skillnad, säger Nikola som även spelar fotboll i division sex-laget Pushers.

Vilken skiva har betytt mest för Millencolin?

– *Ribbed* av NOFX, säger Nikola efter ganska lång betänketid. Den skivan fick oss att ramla ur stolen och börja spela.

Han avslutar med att säga att bandet inom några dagar åker till USA för en 30 dagar lång turné. Innan Nikola försvinner så lyckas Groove böna och be om en sista match på flippet. Hur det gick?

Gissa.

R
ROBOT

Nytt album "Fake Or Real?"

I butik 5 april

"Musik är mycket men lycka är allt"

text: Ebba von Sydow

En fredagseftermiddag sent i oktober. Klockan slår tre. Mannen som är kroppen i 90-talets största rock'n'rollband och har framtidens musik i sitt huvud ska vara här nu. Det är han inte. 15.48 ringer telefonen. En stressad kvinna talar över en knastrig linje från London.

– Jag är ledsen men vi har verkligen ingen aning om vart han tagit vägen. Han har missat massor med viktiga saker redan och vi har letat överallt.

Överallt?

– Jag lovar. När vi hittar honom ligger han illa till. Det lovar jag. Kommer han tillbaka tror du?

– Ja. När och om han kommer tillbaka ringer han dig. Annars är Mani här...

Ja. Men be Bobby ringa.

SOVINGEN

*Keep your dreams /
Don't sell your soul*

Han är borta. Fem dagar senare ringer det igen.

– Okej, vi är i Stockholm nu. Vi har ett plan till Oslo som vi inte får missa och taxin som väntar på Gillespie är redan här. Det är bråttom men han kan prata med dig i tio minuter. Från och med nu! Nio minuter och femtio sekunder för att vara exakt... Lycka till.

Du är tillbaka?

– Ja, förlåt. Det var inte meningen att försvinna. Hoppas att jag inte förstörde så mycket. Jag vet inte vad som hände. Jag gick ut för att dricka några öl, sedan kom jag inte hem förrän två dagar senare. London är en farlig stad.

Du bor i London nu?

– Ja, det är nödvändigt. Jag gillar det inte. Jag skulle aldrig kunna bo här resten av mitt liv, den här staden gör mig trött i hela kroppen. Det är för mycket människor överallt. Jag längtar efter luf- ten och havet.

Stockholm är bättre?

– Jo, men jag har inte sovit inatt. Jag har varit en flykting.

Okej. I en förläggning utanför Stockholm?

– Nej, nu skojar jag bara med dig. Jag är ingen flykting. Jag har varit uppe

och... och pratat. Med mina vänner. Hela natten. Inte sovit någonting alls. Jag behöver sova.

Bobby Gillespie gäspar i luren.

– Men det är fint med mig.

Svara snabbt då. Sverige?

– The grrls! Hur gammal är du förresten?

Jag hör hur Martin Duffy och Mani vrider sig av skratt i bakgrunden. Bobby skrattar också. Han är trots sömnbristen på glatt humör. Inte alls så aggressiv som jag befarat efter att ha lyssnat på *Exterminator* och läst den skräckinjagande intervjun i Jockey Slut där han beskriver hur ordet "fuck" summerar den brittiska kulturen idag.

Det sägs att han har provat många kemikalier genom åren. Femton år av intensivt rock'n'roll liv sliter på kroppen. Inför *Exterminator* är han kortklippt och han ler för omväxlings skull på pressfotografierna. Han ser riktigt pigg och rosig ut för att vara av modell knarkare som närmar sig de fyrtio. Det är ändå samma gamla Bobby som med rosslig röst sludrar fram orden när han berättar om sin uppväxt i Glasgows arbetarkvarter, där han föddes i juni 1962.

Hur var du i skolan?

– Jag var okej. Eller jag var hyfsad... Jag gillade historia, geografi, fotboll och

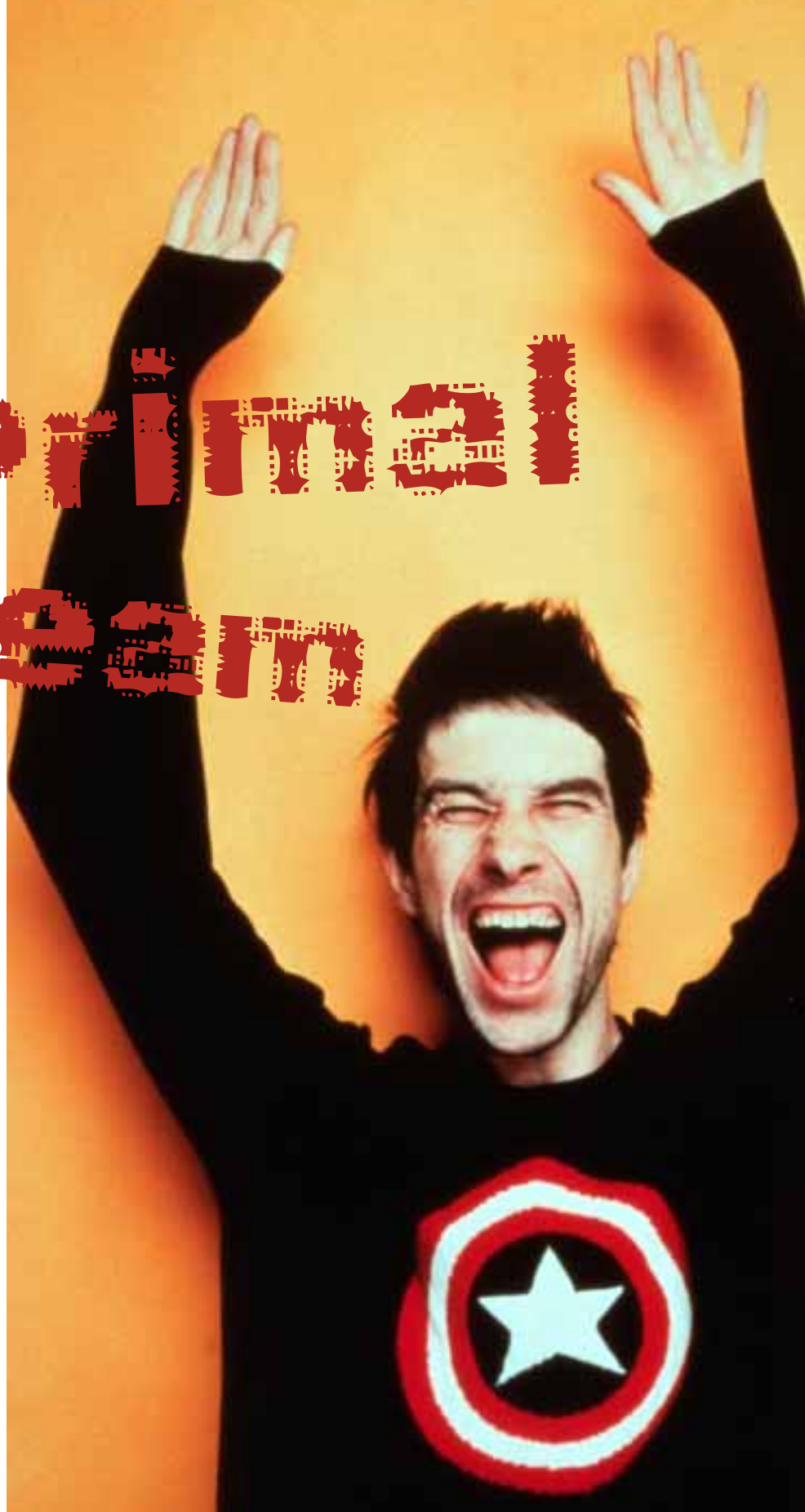

bild. Jag tycker om att måla, att sitta och kladda med massa färg bara. Jag gick ju inte så mycket i skolan. Jag kunde aldrig relatera till den världen.

I skolan lärde han känna den ett år äldre Alan McGee som kom att starta skivbolaget Creation och gitarristen Robert 'Throb' Young.

– Det var vi som var punkare! Vi var inne på band som T-Rex, Sex Pistols och Clash. Punken gav mig en identitet och därför älskar jag punken än idag.

– Ingen vuxen skulle få säga till mig vad jag skulle göra. Jag slutade skolan när jag var femton år, vet du det? Jag jobbade i en fabrik hela dagarna. Det var hemskt, kanske det värsta jag har gjort. Jag kunde lika gärna dö som att jobba kvar där resten av mitt liv. Hellre döden än fabriken! Men jag hade musiken...

Musiken fanns i familjen och Bobby fostrades till Martha Reeves and The Vandellas, Four Tops, Rolling Stones och Beatles. Politiken fanns också där. Medan andra pappor hade Påven på väggen klistrade pappa Gillespie dit Malcolm X och Svarta Pantrarna. Bobby tapetserade sitt rum med idolerna i Love and Byrds.

Bobbys liv var fotboll och musik. Han fick en demokassett från bröderna Reid, älskade det han hörde och det visade sig att de behövde en trummis. Saken var klar och året var 1984. Bandet var Jesus and Mary Chain. Han var inte bra men han slog hårt och alla kunde se att han var en rock'n'rollman. Vid sidan av Jesus and Mary Chain hade han Primal Scream. När han var tvungen att välja bestämde han sig för att satsa allt på Primal Scream.

1985 släppte bandet sin första singel på Creation, *All Fall Down*. Alan McGee var bandets manager. Året därpå släpptes *Chrystal Crescent/Velocity Girl*. *Velocity Girl* är en enkel och kort men fantastisk, intensiv liten låt om en flicka som har vodka i venaerna. En skribent på tidningen *New Musical Express* förstod att den lilla låten var stor och placerade den på tidningens smått legendariska indiesamling C86.

Tillsammans med gitarristerna Robert 'Throb' Young och Andrew Innes spelade Bobby in albumet *Sonic Flower Groove*. På omslaget poserar han i prickig skjorta och svarta skinnbyxor. *Sonic Flower Groove* blev aldrig riktig vad de tänkt sig. De kärlekstörstande indielåtarna med *Love You* i spetsen berörde, men något fattades. 1989 var punken där igen. Singeln *Ivy, Ivy* följdes av partyplattan *Primal Scream*.

Ett nytt decennium närmade sig och nya, varmare vindar blåste in över Storbritannien. Bobby lärde känna en kille som varit på Ibiza och han talade om ny musik;

housemusik. Killen hette Paul Oakenford och Primal Scream hängde allt oftare på hans klubb, The Project. 1990 skapade Primal Scream *Loaded*. Egentligen var låten en nästan oigenkännbar version av *I'm Loosening More Than I'll Ever Have* signerad Andrew Weatherall: dansmusik mötte rock'n'roll. *Loaded* var vad alla väntat på och kom att bli det nya decenniets ljudspår.

Bandet fortsatte toppa med mästerverken *Come Together* och *Higher Than The Sun*. Slutligen avfyrares *Don't Fight It Feel It* innan bomben släpptes - 1991 kom albumet med solen, kanske det viktigaste albumet som gjorts under hela 90-talet, *Screamadelica*. Primal Scream vred ut och in på musikaliska begrepp men man behövde egentligen bara förstå en sak; de var otroligt bra.

I en TV-intervju från tidigt 90-tal berättar Bobby. «If I was in a different band and I heard 'Loaded' and 'Come Together' then you know I'd just think, *God, I'm gonna have to get my shit together 'cos I'm gonna have to try and beat these two records they've made because they're so good*»

1994 gav de ut *Give Out But Don't Give Up* med sina smärtande, vackra soulballader och boogierock, ett album som ledde dem som suktat efter en ny *Screamadelica* in på sidospår. De nya musikstilarna utvecklades, fick tusen olika namn, men vem minns idag hur flunkbopen egentligen lät?

– Ursäkta, kan du vänta ett ögonblick? Mani hoppar runt och sjunger fåniga saker och försöker störa... Shut the fuck up man! Sådär. Ursäkta. Var var vi?

I skolan.

– Ja! Varför går man i skolan överhuvudtaget? Vad är skolan egentligen? Det brittiska skolsystemet suger. Man lär sig ingenting. Idag klarar man sig lika bra utan skolan, kanske bättre?

Jag vet inte. Men Bobby kan säga så. Han är ett lysande bevis på att människan kan lära sig mycket i livets skola.

Sätter du alltid musiken först?

– Ja... och nej.

Det blir tyst ett par sekunder. Han mumlar snabbt fram orden i en annan ton än tidigare.

– Musik är mycket men lycka är allt. Egentligen vill jag bara vara lycklig. Jag vill må bra. Men musik är ju lycka för mig. Att stå på scen är det bästa som finns i hela världen... Eller när jag tänker efter är nog lycka för mig att vakna upp på morgonen och må bra. Må bra i själen.

Men musiken är allt för Bobby.

– Jag kommer alltid hålla på med musik i någon form. Det finns inget annat för mig.

Det hörs på rösten att han menar allvar.

Surfar du på internet?

– Nej. Aldrig. Har du gjort det någon gång?

Ja.

– Är det kul?

Jo...

– Finns det mycket roliga saker där?

Visst, du får kolla upp det där. Det står om dig.

– Va?! Står det om mig där? På internet? Nähä. Berätta, vad står det? Jag antar att de snackar skit?

Med viss förvåning konstaterar jag att det finns moderna människor som deltar i samhällsdebatten och slåss på musikens frontlinjer utan att surfa på nätet.

Men du har andra intressen, förutom musiken?

– Absolut! Haha. Jag läser och jag tycker om att gå på bio och att kolla på video. Det gör jag ofta. Jag gillar att gå och se gamla filmer på bio. Men det görs en del bra nytt också. Har du sett *Gummo*? Det är en bra film. Det finns många bra filmer. *Mean Streets* är cool som fan med den unge Harvey Keitel...

Han fortsätter rada upp klassiker från 70-talet.

Vanishing Point?

– Självklart! Den är kul! Kowalski, Super Soul och jag, du vet. Fuck, den har jag sett många, många gånger...

Richard Sarafians speedade, skruvade roadmovie *Vanishing Point*, eller Jakten mot nollpunkten, lånade sitt namn till Primal Screams femte album. Kowalski är huvudpersonen och hjälten som speedar sin vita Dodge Challenger genom öknen så som Bobby speedar sin väg genom musiken.

En tid av torka, lycka, förvirring och små, vita piller mynnade ut i albumet *Vanishing Point*. Bobby sa att bakom varje låt fanns ett bra piller. Stone Roses Gary 'Mani' Mounfield hammade i studion vid Chalk Farm och så blev Storbritanniens tuffaste basist Primal Screams basist.

Sommaren 1997 spelade Primal Scream på Lollipopfestivalen utanför Stockholm. Ett ihåligt eko och rasslande ljud spred sig det mörka tältet och snart trädde inledningstonerna i *Burning Wheel* fram ur sorlet. Mani gick loss på basen och där i röken, längst bort till vänster på scenen, gick det att urskilja Bobbys välkända siluett. Han skakade sin marackas över huvudet och såg skrämmande liten och blekgrå ut. Men bakom det blekgrå lyste själen.

Liam Gallagher påstår i en intervju i decembernumret av tidningen Q att Oasis inte är ett gäng slynglar

"Sonic Flower Groove" Elevation, 1987

Bobby Gillespie är en enande röst för ensamma indiepojkar som blev kära i fel flickor. Debutalbumet är fyllt av 60-tal-sinfluerad, psykedelisk pop som är söt och charmig men inte alltid utmärker sig. *Love You* är en lysande poplåt men det räcker inte hela vägen.

Ebba von Sydow

"Primal Scream" Creation, 1989

Mycket Gibson Les Paul. Mycket rock. På den något bortglömda andra plattan blandas tunga hits med sköra rockballader, en sjönsjungande Bobby och gråtande pianospel. Bäst är mörka *Kill the King*, den lilla balladen *Jesus Can't Save Me*, *Ivy, Ivy, Ivy* och givna *I'm Loosening More Than I'll Ever Have*. Det är nu det börjar!

Ebba von Sydow

"Screamadelica" Creation, 1991

Rockhistorien omfamnar dansmusiken i det kanske mest lyckade kärleksförhållandet någonsin. Med på nästan alla bästalistor med rätta. Bobby Gillespie

insåg att det krävdes krafttag för att få ordning på Primal Scream. Flera producenter och remixare anlätades och Scream blev ett band med cred i flera läger.

Björn Magnusson

"Give Out But Don't Give Up"
Creation/Sony,
1994

från Manchester som har tjänat för mycket pengar, för snabbt. Nu vill han bevisa att själen är med. Primal Scream behöver inte bevisa att de har själ, den är självklar och alltid närvarande.

– Du, nu kom jag på vad jag skulle göra om jag inte höll på med musik. Jag skulle kunna tänka mig att jobba med film och sådant.

Göra film då?

– Nej, nej. Jag skulle vilja vara en sån där kille som sitter längst bak, bakom väggen i biografen, och visar filmerna. Jag skulle bara visa människorna gamla, fina filmer hela tiden.

Bobby pratar om sina drömmar med längtan i rösten. Men det dröjer nog innan han får visa de där filmerna. I februari 2000 visar han upp Primal Screams nya album, *Exterminator*, för världen. De gör en cover på garagebandet The Third Bards *Five Years Ahead of My Time*. Stooges, MC5 och punken är där. Framtiden är här. Det är revolution på gång nu igen och albumet kan mycket väl vara 00-talets *Screamadelica*.

Exterminator är rakt igenom otroligt bra men Bobby ber om hårdare kritik. Han frågar mig vilken låt som är sämst på skivan.

Det kan jag inte svara på!

– Jo, kom igen nu. Jag måste veta... Vilken låt tycker du är minst lysande då?

Om jag fick ta bort ett spår från *Exterminator* skulle det bli *Five Years Ahead of My Time*.

Efter ett par lyssningar får fjärde spåret, *Pills*, mig nästan att må illa. Bobbys förbannade skällsord och vassa rap kryper under skinnet, rusar fram, fryser och framkallar gåshud. Han tvingar oss att lyssna eftersom han har sanningen i huvudet. Hellre dör han än håller inne med den. Bobby är utled på ondskan i världen. Likgiltigheten inför världsordningen idag står Primal Scream upp i halsten. I *Accelerator* sjunger Bobby i falsett:

You've got the money, I've got the soul

CNN. Bomber. Amerika. Coca Cola. När *Pills* mynnar ut i ett piskande, svart hav av ilska och Bobby spotar de hårdaste, mest obehagliga ord han kan komma på rätt i ansiktet på oss är jag redo att ge upp.

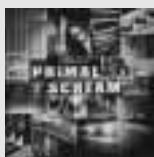
I'm gonna tell the truth /

The truth about you /

The truth about you /

You ain't nothing /

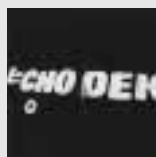
You've got nothing to say /

**"Vanishing Point"
Creation/Sony, 1997**

Bobby Gillespie trycker öronen fulla med dubreggae och krautrock. Basisten Mani från Stone Roses hänger på och ut kommer Screams kanske allra bästa platta. Tuff musik med basen i framsätet. Melodicavirtuosen Augustus Pablo medverkar på rysaren *Star* i vad som måste vara en av hans sista inspelningar.

Björn Magnusson

**"Echo Dek"
Creation/Sony, 1997**

Tre månader efter *Vanishing Point* släpps *Echo Dek* där Adrian Sherwood fått tillåtelse att trycka ner Scream djupare i det mörka, onda dubträsket.

Sherwood mixar om och målar ner åtta spår från *Vanishing Point*. Det ekar, slamrar och kryper fram. *Star* stöps om till *Revolutionary* och det blir skruvat på ett bra sätt men helheten är något seg. Tanken var god.

Ebba von Sydow

**"Exterminator"
Creation/Sony, 2000**

Receptet från *Screamadelica* att lägga remixer som albumspår upprepas förtjänstfullt. Inte riktigt lika fingret på pulsen som tidigare och en mer väntad

Scream-platta. Ändå en logisk uppföljare till *Vanishing Point*. Arg punktechno blandas med mer eller mindre konventionell Scream-funk. Inslag av virrig knarkjazz och en inte helt lyckad rap drar ner betyget.

Björn Magnusson

Du låter väldigt arg i *Pills*?

– Haha. Låter jag arg? Menar du det? Nej, nej... Det är roligt att du säger det, det får jag inte höra så ofta. Själv tycker jag att det är roligt låt! Jag kan inte hjälpa det men jag bara skrattar åt den.

Han har kaoset under kontroll.

Varje gång jag lyssnar på *Keep Your Dreams* är jag livrädd att jag ska ha tröttnat. Varje gång orgeln kommer in vet jag att det aldrig kommer att hända. Sista 30 sekunderna är bäst. Det får inte ta slut då. Men det gör det. För det är Bobby som bestämmer. Hela vägen.

***Keep Your Dreams* är kanske det vackraste jag har hört.**

– Är det du som skojar med mig nu?

Nej.

– Tack så mycket. Jag vet inte vad jag ska säga... Det är ju jättebra. Det är en av mina favoritlåtar på albumet. Den betyder mycket för mig. Vi har mastrat om den flera gånger. Det är viktigt att det inte låter som skit. Texten är stark som fan. Hör du alla orden? Det är lite svårt att höra vad jag sjunger ibland.

Så läser han långsamt de två verserna, refrängen och de avslutande raderna med en liten paus mellan varje ord. Han avslutar:

I'm going down to the underground, as deep as I can go.

Han bokstaverar vissa ord. Han vill verkligen att jag ska höra. Han är stolt. Han har all rätt i världen att vara det.

– Vi har skrivit vackra, psykedeliska låtar som tyvärr inte fick plats på skivan. Vi funderar kanske på att ge ut en EP senare.

Fler låtar på *Exterminator* du tycker mycket om?

– *Shoot Speed Kill Light* är en av mina favoriter.

Textraden som upprepas om och om igen. Shoot, Speed, Kill Light. Det kunde lika gärna varit Hallonsoda, Fanta och Sprite. Framst är det Manis mäktiga basgång och vägen av knivskarpa My Bloody Valentine-gitarrer som sköljer över mig.

Varför?

– Det är en stark låt. Du kan känna den. Gitarerna. Energin. Det är samma som sak med *Keep Your Dreams*. Jag är nöjd med de där låtarna. Jag är jävligt nöjd med hela skivan förresten.

***Swastika Eyes* var första singeln.**

– Vi valde att släppa den som första singel eftersom det är en poplåt. Och så är det en arg låt. Jag förstår precis vad du menar när du säger att den låter mycket Chemical Brothers. Det är sant. Jag hör det. Men gör

det så mycket egentligen? Vad spelar det för roll?

Chemicals är bra som fan. Och *Swastika Eyes* är en jävligt bra discolåt. Det är det som räknas.

Spectremixen är min favorit. Jag hörde den när jag var ute på en stor klubb i London i lördags. Den låt mäktigt och helt stenhård. Fan, vad glad jag blev.

Vad tycker din mamma om *Swastika Eyes*?

– Ah. Konstigt nog älskar hon den. Hon tycker att *Swastika Eyes* är bra disco! Hon dansar till den i köket. Min mamma är en discodanserska, vet du det?

Är hon bra?

– Hon är jättebra, kanske en av de bästa i Skottland.

Och du?

– Nja, jag dansar ju inte som mamma...

***Swastika Eyes* kan verka stötande.**

– Javisst, men det är för den goda sakens skull.

Tyskarna, nazismen... ondskan finns kvar idag.

Det är en väldigt stark symbol.

– Jo, men det finns andra starka symboler. Swastika Eyes, är det för starkt?

Kanske det?

– Jag tycker faktiskt inte det. Hon har svastikaögon.

Jag är väldigt nöjd med det där. Det måste vara en stark bild för att människor idag ska öppna ögonen.

Det pågår krig i världen! Vi har krig här i Europa. Titta bara på Bosnien och hur USA betar sig. De kan göra

vad som helst och det gör de också...

Han hoppar över och snubblar på orden när han talar om orättvisorna i världen. Han brinner för sina åsikter och jag vågar inte tänka på vad han skulle säga mig om jag var Madeleine Albright.

Hur kommer det kännas att turnera i USA?

– Bra! Det är ju inte samma människor som kommer och ser oss spela som bombar Bagdad.

– Jag längtar verkligen tills vi ska ut och spela. Det är underbart att resa runt världen med människor som Martin och Mani. Det är jättekul! Och så får man stå på scen varje kväll. Det är det bästa som finns...

Vad ser du för ansikten i publiken?

– Många har följt oss genom åren. Samtidigt ser jag att vår publik har förändrats. Jag tycker att det är coolt att se de nya, unga ansiktena där ute. Det mår jag bra av. Jag vill vara nära publiken, så nära det bara går. Att spela i tält är bäst.

Större ställen?

– Festivaler är större. Men det är ju inte samma sak om en vanlig spelning. Äsch, vi kommer nog aldrig få spela på de riktigt stora ställena ändå.

Scream åker till Memphis med bland andra funklegenden George Clinton. I den klassiska Ardent-studio staplas rockklyschorna på varandra. Ett ganska ofokuserat album. Klockrena partyrockaren *Rocks* och fina *Cry Myself Blind* sticker ut.

Björn Magnusson

– Vi brukar spela *Higher Than the Sun* live. Och *Burning Wheel* fungerar också väldigt bra. Jag gillar *Kowalski* live. Nu har vi en ny trummis. Han är den bästa. Du hör det i *Accelerator!* Han slår så hårt! Det är viktigt att slå hårt. Vi har bara blivit bättre live. När vi kommer till Sverige nästa gång kommer ni höra skillnad. Jag lovar, vi är mycket bättre nu!

Bättre än sist ni spelade i Göteborg?

– Åh nej... Säg inte att du var där! Hoppas att ingen såg oss i Göteborg, eller att alla har glömt det... Oj, det var den sämsta spelningen vi har gjort. Okej, jag lovar att vi ska visa Sverige hur bra vi egentligen är.

Den bästa spelningen du har varit på?

– Det är så jävla mycket, jag älskar att gå på spelningar! Alla galna punkspelningar jag har varit på... Nej, nu vet jag. Jag åkte till festivalen i Reading för ett par år sedan, jag minns inte exakt när, hur ska jag komma ihåg allting? Jag såg New Order. Det var otroligt. Det var som en religiös upplevelse för mig. Jag minns att jag stod där alldeles ensam bland alla festivalmänniskor och bara lyssnade när jag började gråta. Jag bara grät. New Orders musik är något av det bästa som finns.

Det bästa Primal Scream har gjort på scen?

– Svårt. Kanske var det när vi spelade i Birmingham en gång och spelade *Star*. En sådan känsla. Du vet, det var som om min själ lämnade kvar min kropp på scenen för en liten stund.

Hultsfred 1996?

– Det var en rolig festival. Hehe...

Den som misstänker att Bobby inte minns speciellt mycket av festivalen i de småländska skogarna tror fel. Han pratar länge om den omtalade fotbollsmatchen på backstage-området, rusningsmedlen, svenska flickor och kemikalier och dementerar i en lång utläggning sitt, av mig felaktigt påstådda, självmål.

– Vi spelade en hård fotbollsmatch, Sverige mot Storbritannien.

Du gjorde nästan självmål och Liam blev jättesur?

– Haha. *Vem* har sagt det? Fan, det var förresten inte kul. Det är verkligen inte sant. Liam ljuger bra. Sådär var det: en av våra män, det var säkert Throb, var målvakt för oss och han var kass. Han satt uppe på målet och dinglade med benen och försökte ragga svenska brudrar samtidigt som han rökte ännu mer. Han var långt borta. Vi andra försökte spela, eller... de flesta i alla fall. Liam och Noel var helt galna! Så kommer en perfekt passning till mig. Fantastiskt. Jag står mitt på plan, siktar rätt och får i väg världens hårdaste skott... åt fel håll! Fel mål! Fattar du? Fuck. Men det var ett jävligt bra skott.

På *Vanishing Point* och *Star* delade Augustus Pablo med sig av sin vackra melodica och Bobby nämnde, bland andra, Lee Perry, King Tubby och mörk, jordig dub som musikalisk inspiration.

Vad lyssnar du på nu?

– Jag har lyssnat på gamla, svarta soulmusiker och mycket amerikansk folkmusik. Det går inte att beskriva, du måste höra det. Det är konstigt men det är tufft. Jag lyssnar alltid på gammal musik, men samtidigt på en hel del nytt. Har du hört Death In Vegas senaste?

Den är jättebra, kolla upp den.

Du är med och sjunger.

– Coolt! Ja, jag är med och sjunger en låt, *Soul Auctioneer*. Men det är inte därför jag säger att den är bra. Jag lovar.

Bra ny musik?

– Make Up. Och Royal Trux! De är väldigt tuffa. Jag gillar verkligen dem. De är ett av mina favoritband live.

År 2000. Är du rädd?

– Människor är rädda för millenniet. Jag frågar dem vad finns det att vara rädd för? Judar och muslimer i världen är inte ens på samma tideräkning som vi är. Och vem vet när Jesus föddes egentligen? Hur fan kan vi veta någonting egentligen? Hur kan vi veta att Jesus ens var vit? Vi påstår att Jesus var en av oss, hur känns det för en svart man? Svara på det är du snäll. För jag förstär inte. I say fuck the millenium. Jag skiter i det nya året. Det är inte viktigt. Det pågår ett krig i Europa.

Screamadelicasolen?

– Haha. Saknar du den? Vi har gjort oss av med den därför att vi inte är samma Primal Scream längre. Vi förändras, det gör väl alla? *Exterminator* är inte på

något sätt en uppföljare till *Vanishing Point*. Och vi vill inte bli sammankopplade med *Screamadelica* längre.

Vad betyder Screamadelica för dig idag?

– Massor, det är inte det. Det är bara det att det är historia nu. Fast *Screamadelica* är alltid viktig. Jag satte mig ner och lyssnade ordentligt på *Higher Than the Sun* för ett tag sedan, eller ja... för två år sedan alltså. Det är en jävligt bra låt, eller hur? Kanske en av våra bästa. Men det var en kille (Adrian Sherwood) som gjorde en dubmixplatta på *Vanishing Point*, vet du det? Jo.

– Jag lyssnade på den för några dagar sedan. Den är bra! Första spåret är jävligt bra. Det är en häftig grej, den plattan.

Bobby pratar länge. Intervjuns nio minuter och femtio sekunder blir först en timma och sedan en halvtimma till. Taxin till flyplatsen har åkt för länge sedan. Bobby viftar bort de stressade, upprörda skivbolagsrösterna i bakgrunden. Stjärnan bestämmer. Jag tror att han missade det där flyget.

Han berättar än en gång om sin längtan efter att få komma ut och spela igen. Han är en rastlös själ. Så säger Bobby hejdå och jag känner Dj Super Soul från *Vanishing Point* luta sig närmare mikrofonen för att tala till Kowalski.

There goes the Challenger

The beautiful lone driver

The last beautiful, free soul on this planet

Hiphop med självklar kraft

text: Gary Andersson • bild: Sølve Sundsbø

Ibland kommer man i kontakt med musik som känns nyskapande. Även på 2000-talet. Vem hade kunnat ana att något sådant fortfarande existerade?

Divine Styler föddes i Brooklyn, New York. Han växte upp med musik runt omkring sig och började göra egna låtar rätt så snart. Han har skapat sin alldeles speciella variant av hiphop, en sorts ren och klarsynt mix av medvetna texter (till skillnad från nonsenttexter om våld och sex) och komplexa och intrikata musikstycken (till skillnad från stereotypa hiphopbeats) som ofta bara är någon minut eller två långa. Nya plattan *Word Power 2* är en tour de force som sög musten ur honom.

– Plattan tog åtta månader att göra. Jag satt på mitt rum här i Los Angeles med en trummaskin och en A-DAT hela sommaren, det var extremt varmt eftersom jag inte har någon air-conditioner. Jag har inte gjort en platta på tio år så det fanns mycket material att välja mellan, det var svårt att få ihop det hela, jag hade mycket att få ur mig. Nästa platta kommer att bli mycket enklare att göra.

På tonen i Divines röst förstår jag att det inte kommer att dröja tio år tills dess. Han sitter redan och försöker bemästra nya maskiner, den nya datateknologin kräver övning.

Efter att ha ursäktat mig för att ha väckt honom (han hävdar gäspande att så inte alls är fallet) frågar jag hur han karaktäriserar frihet.

– Frihet att uttrycka sig. Hiphop idag handlar bara om vapen och att ragga brudar - rap är de unga männens territorium - men jag är 32 år och försöker istället att dela med mig av sanningen i min musik. Jag vill inte bara sprida negativa känslor. Sugarhill Gang, Grandmaster Flash och alla andra hiphop-pionjärer gjorde må-bra-musik men så fungerar det inte nuförtiden.

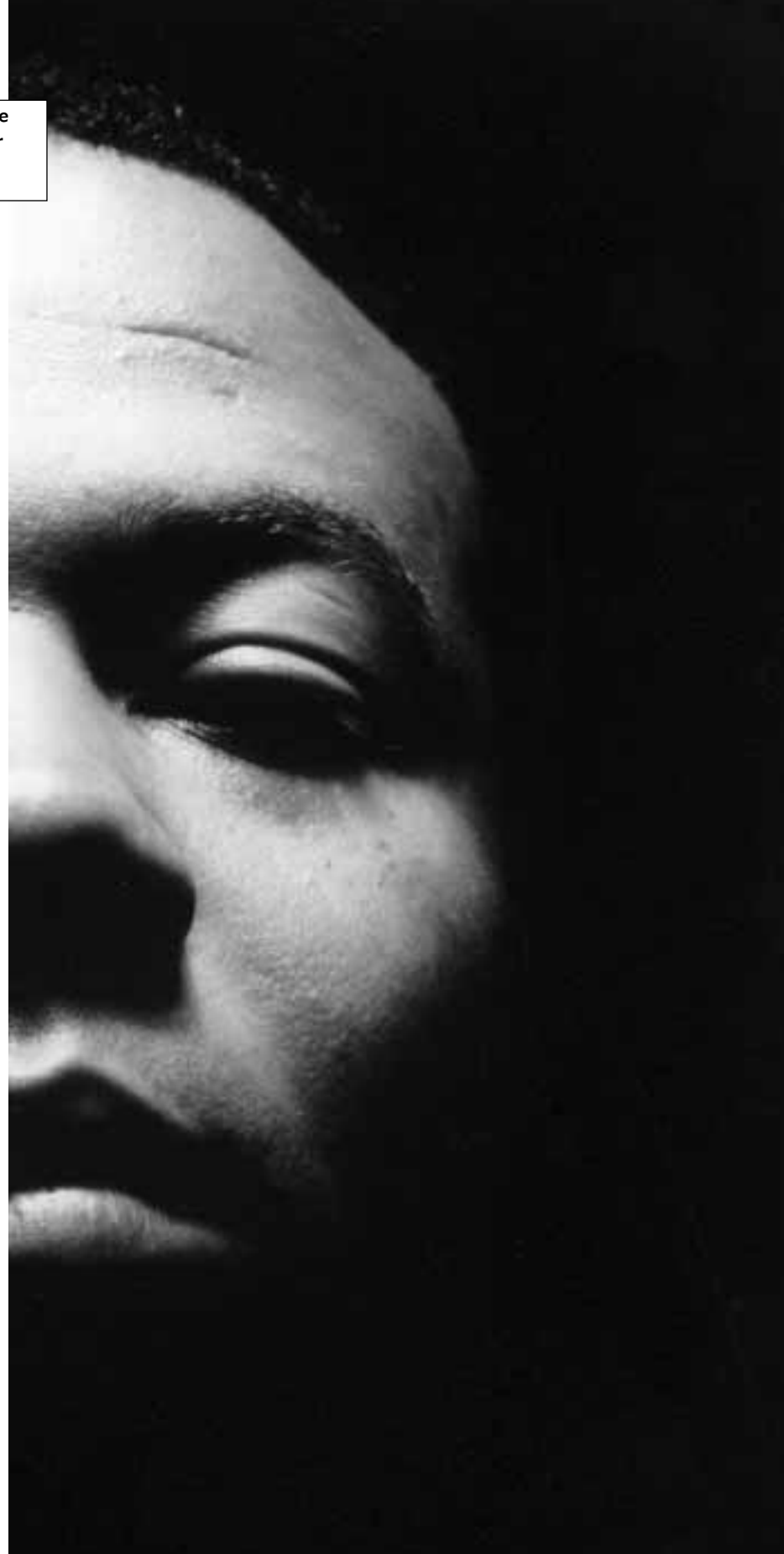
Divine Styler är muslim men ogillar att kategorisera och över huvudtaget använda ordet religion. Upplysta människor borde kunna förstå att vi alla har ett ursprung, en sammanhållande kraft menar han.

Processen när han skapar musik förklarar han på sitt typiskt småflummiga sätt.

– Jag öppnar mitt sinne, experimenterar med beats och experimenterar med texterna. Det fungerar lite som jazz faktiskt, jag kör ett tag och väntar på att magin ska infinna sig.

Förmodligen kommer magin att infinna sig ännu oftare i framtiden när han nu bestämt sig för att flytta tillbaka hem igen, bort från den tryckande värmen, hem till de gamla kvarteren i Brooklyn. Där han växt upp. Där han ska växa vidare.

Divine
Styler

En sann fiskehistoria

text: Thomas Olsson • bild: Mattias Elgemark

Sjuttioalets ruffiga hårdrock lever i Sverige, band som The Quill och Lotus för traditionen vidare. Nu trettio år senare tar också bandet Abramis Brama upp Novembers fallna mantel och sjunger på svenska.

Med ett mullrigt sound i bästa 70-tals stil måste tjafsen på bandet stått rakt ut när de lockade fram sina toner. Abramis Bramas debutplatta, Dansa tokjävelns vals, släpptes i november (!) förra året och lämnade en sugande retro-känsla efter sig. Efter att ha hört låten *Mamma talar* på radion ett flertal gånger och blivit lika upprymd varje gång ringde jag bandets basist Dennis Berg. – Första gången jag hörde November var på en blandkassett jag fått av en polare, musikaliskt låt det både Deep Purple och Black Sabbath men främst reagerade jag på att de sjöng på svenska. Häftigt! Jag insåg direkt att jag måste få ihop ett band, för här skulle det rivas på modersmålet. 1998 skickade vi ut en demo som slutligen Record Heaven nappade på.

I tider som dessa då många band försöker hoppa på stonerock-vägen bara genom att köra tunga nedstämda Gibson-riff känns det skönt med gubbar som verkligen har fattat grunden. Med bägge fötterna djupt nedsjunkna i bluesen känns det äkta.

Abramis
Brama

Dennis är bandets musikaliska hjärna, han står för både text och musik även om gitarristen Peo Andersson numera hjälper till. Dennis berättar att de flesta idéer brukar komma när han gör det bästa han vet - fiskar.

– Tänk att gå upp en sådär fyra på morgonen, köra ut till en liten sjö och möta den tidiga morgonens stillhet. Se dimman som likt en slöja breder ut sig över den spegelblanka sjön, sätta sig i en eka och sakta glida ut. I denna atmosfär fullkomligt bubblar mitt huvud av textsnuttar och melodislingor. När jag sitter där och funderar tänker jag automatiskt på svenska, att sen försöka översätta min tankar till engelska skulle bli helt fel.

Braxen på ungdomsgården

För cirka tio år sedan arbetade Dennis som fritidsledare på en ungdomsgård med replokaler i källaren. Unga killar vars stora dröm var att bli deathmetal-stjärnor spelade ut sina frustrationer. Exalterade och med huvudena fulla av idéer brukade de komma upp från underjorden för att hämta luft och fika. Diskussionen om hur de skulle slå igenom, och under vilket gruppnamn, var alltid återkommande samtalsämnen. Helst skulle namnet vara så brutalt och vidrigt som möjligt.

– En gång när jag satt och snackade med ett gäng föreslog jag namnet Abramis Brama, säger Dennis. Abramis låt väl ganska bra, men Brama. Nej, de viftade bort det med motiveringen att det inte var tillräckligt coolt.

Men ända sedan dess har Dennis känt att skulle han själv någonsin behöva ett bandnamn så behövde han inte leta. Att sen namnet egentligen är det latinska namnet på fisken braxen kanske också förklarar de unga killarnas motvilja.

göteborg enligt groove....

Andra Långgatan skivhandel
Armadillo
Bengans
Bio Capitol
Biografen Draken
Biografen Svea
Bönor & Bagels
Café Fru Gredelina
Cafeva
Café Napoleon
Café Vasa
CD-Specialisten
Dirty Records
Espresso
Flygarns Haga
Gillestugan
Hagabion
Hängmattan
Jacob's
Jazzklubben Nefertiti
Joe Buskers Javabar
Johanssons skåpmat
Jord
Kafé Japan
Kafé Zenith
Karttex
Klara Restaurang
Kompaniet/Underground
Krasnapolsky
Krokodilen
Kåren
Madhouse

Moms
MUG
Myrorna
Nu och då
One Off
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Satisfaction
Skafferiet
Skivfyndet
Skivhuset
Sound & Vision
Stadsbiblioteket
Studs Restaurang
Tapas
Tre små rum
World Music

stockholm enligt groove....

Andreas skivor
Beckmans skola
Boutique Sportif
Café Soda
Café Tabac
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset

Glenn Miller Café
Got To Hurry Records
Gåsgränd 4
Haga skivakademien
Halkan's Rockhouse
Handelshögskolan Kårhuset
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hysj Hysj
Jam
jus Design
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larssons Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Mellotronen
Nitty Gritty
Nostalgalpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Palace
Restaurang East
Roberts coffee
Sjögräs Restaurang
Skivhuset
Snaps/Rangus Tangus
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Vilse i Garderoben
wih Bar & Restaurang

◀ från sidan 16: recoil

om spoken word-scenen. Jag går inte på spoken word-uppträdanden, jag har sett... ett... Min utgångspunkt är berättelser och filmdialog. Jag letar efter folk som kan berätta en historia man skulle kunna hitta i en film eller liknande. Och de här speciella människorna känner jag kan göra det riktigt bra. På ett sätt gör jag en film utan bilder.

Men på nästa skiva med Recoil vill Alan byta riktning.

– Jag tror att om jag gjorde mer sånt här skulle jag gå för långt, och det skulle dessutom vara nästan förutsägbart. Vilket aldrig är bra. Så jag tror en regel inför nästa album skulle vara "inget spoken word". Jag vet inte vad jag ska göra istället, men den regeln är klar. Jag vet mer vad jag *inte* vill göra än vad jag *vill* göra.

Alan kommer troligtvis börja arbeta på nytt material rätt snart, kanske i april eller maj efter allt promotionarbete med *Liquid*. Arbetet med en skiva tar kanske ett år, och

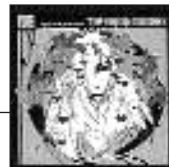
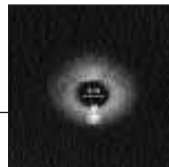
därefter ett halvår till innan skivan släpps – så nästa Recoilskiva kommer i sådana fall på hösten 2001, eller våren efter det.

– Men jag vet aldrig om det verkligen blir en skiva i slutändan, och det kan hända att jag får tonsätta en film, vilket skulle förändra saken. Det skulle jag vilja göra, men jag har inte fått några verkligt bra erbjudanden, ingenting tillräckligt intressant.

Är David Lynch drömregissören i sådana fall?

– Nej, det känns som det skulle vara för uppenbart, faktiskt. Jag skulle nog inte säga nej, om han frågade, men... jag tror det finns möjligheter att tonsätta väldigt annorlunda filmer mot David Lynch-liknande filmer. De behöver inte ha en mörk stämning, och jag gillar andra sorters filmer också. Det skulle kanske vara en större utmaning att göra något sånt, vilket skulle vara ett sätt att inte vara förutsägbart.

ROCKMONSTER "Rockmonster"

Rabid/Border

Rent och supersnyggt omslag innehåller musik av smutsigare art. Rockmonster gör sväng med två gitarrer och trummor i sann Blues Explosion-anda. Jag har länge väntat på ett band som Rockmonster (och förresten, har vi inte alla väntat på ett band med namnet Rockmonster?) men jag är ändå inte nöjd. Jag saknar mer av den rejäla rock-'n'roll-sparken i röven som antyds i *Smoke Screen*, den furiosa Iggy-utlevelsen ligger bara och pyr under ytan och den vill man definitivt uppleva när sångaren Martin Thomasson avverkar rader som "Rock'n'roll is killing my life, rock'n'roll is just like a knife". Men, grabbarna är i alla fall på väg åt rätt håll.

Gary Andersson

MADRUGADA "Industrial Silence"

Virgin

Ett norskt rockhopp med stort sound, skarpa kanter och en melankoli som påminner om både Thin White Rope, Leonard Cohen (eller är det Nick Cave?) och Walkabouts. Alla låtar har inte samma träffsäkerhet som *Sirens* eller *Belladonna*, men tillräckligt många har det för att detta inte bör få passera obemärkt. Synd bara att inte den knockande *The Riverbed* från singeln *Higher* fick vara med på plattan.

Peter Sjöblom

ALABAMA THUNDER PUSSY "Constellation"

Man's Ruin/House of Kicks/MNW

Efter en blek debutplatta med traditionell hårdrock, en smula Lynard Skynard-influenser och lite fuzzade gitarrer var jag inte direkt uppskruvad inför walköjljaren. Tunga boggierriff viner genom luften utan någon melodi att fastna på. Öppningsspåret svänger väl hyfsat ända tills sångaren börjar kraxa. Bäst på hela plattan är slutet på andra låten då Black Crowes verkar komma in och gästspela. Annars finns det inte en låt som fångar mitt intresse. Jag undrar förresten en sak, hur väljer de amerikanska banden sångare? "Vi söker en talanglös, gärna tondöv, svår person med en grinig attityd. Du bör ha långt hår, skägg och drogproblem"?

Thomas Olsson

FLESHQUARTET "Love Go"

Primal Music/Virgin

På nya skivan *Love Go* har Fläskkvartetten och Freddie Wadling gått skilda vägar efter många års lyckat samarbete. Förvånansvärt nog gör det bandet gott. Utan Wadling tycks kvartetten fått plats att växa och utveckla sin

särart. Elektrifierade moderna rytmer möter klassisk musik och resultatet är smärtsamt vackert. Det låter som musik till en gammal svartvit, vemodig och trolsk film. Vilket inte är konstigt då en del av låtarna ursprungligen är gjorda just för film, dans och teater. I en bättre värld hade detta blivit en storsäljare, men *Love Go* är allt annat än kommersiell. Ett rejält genombrott på den internationella konstmusikscenen lär det i alla fall bli.

Karin Lindkvist

THE THE "Naked Self" Nothing/Universal

Det heter att den som väntar på något gott väntar aldrig för länge. Men länge har man i alla fall fått vänta på en The-The-platta med nytt eget material. Sju år. Och med tiden har förväntningarna trissats upp. Men oj, vad de förhoppningarna infrias. *Naked Self* är precis så bra som man hoppats, ja kanske bättre! Musiken är omisskännlig The The, i samma anda som *Mind Bomb* och *Dusk*, även om det är lite tyngre här. Det känns naket men fulländat i arrangemang och mix; bara den fantastiska ljudbilden är guld värd. *Naked Selves* genomgående tema i både musik och texter behandlar alienation och ensamhet med mycket storstadskänsla. Det griper tag och håller en kvar. På samma sätt som *Infected* kändes argt och upprört känns det här bittert och skört. En platta som det inte går att värja sig emot. Lyssna och smält!

Magnus Sjöberg

AIR "The Virgin Suicides" Source/Virgin

Lite tråkigt att vi som gillade *Moon Safari* inte heller denna gång får ett riktigt Air-album. *The Virgin Suicides* är ett renodlat soundtrack till filmen som utspelar sig i mitten på 70-talet. Visst känner man igen Airs lunkande svala pop och förmodligen är detta alldeles utmärkt filmmusik, men jag känner mig ändå lite blåst.

Björn Magnusson

THE BEAR QUARTET "My War"

A West Side Fabrication

The Bear Quartet är väl ett av Sveriges mest uthålliga och hedervärda band. Varje gång de släpper en platta tänker jag att genombrottet måste komma snart, men det gör det aldrig. Och jag tror jag vet varför. Precis som med Eldkvartn handlar det om ett jävligt bra rock-band med en dålig sångare. Skillnaden är att Plura har en väldigt speciell röst.

Hur som helst är *My War* det bästa det här bandet någonsin har gjort. Neil Young-influenserna har aldrig varit tydligare, men de kommer undan med det. Låtarna och arrangemangen är rakt igenom briljanta, och

dynamiken och känslan är så talande att man blir rörd. Inledande vocoderpoprökaren *What I Hate* tillhör favoriterna och balladen *Walking Out* är ett regelrätt mästerverk. Som helhet visar *My War* upp ett band som nått toppen av sin skaparformåga. Vore det bara inte för sången...

Pigge Larsson

WILL OLDHAM "Guarapero/Lost Blues Vol. 2" Domino/MNW

Första *Lost Blues*-volymen var en utmärkt introduktion till Will Oldham och Palace. Den samlade ihop sällsynta men stilmässigt representativa singelspår, och så långt påminner tvåan om ettan. Men tvåan är lite kärvare lyssning, eftersom den dessutom rymmer ett stort antal rätt skraltigt inspelade livelåtar. I mitt tycke är det inte mer än ett skeninder, eftersom Oldhams musikaliskt nedre gräns ligger långt över de flestas. Han förmår alltid beröra, och han har alltid något att berätta. I slutänden är det ändå det som räknas.

Peter Sjöblom

THE CURE "Bloodflower" Fiction/Universal

Det känns riktigt behagligt att vara tillbaka bland 80-talsproggare, tonårsängest och svar-ta rufsfrisyrer, en värld där Cure hörde till de största. Men det visar sig att detta inte enbart är en nostalgitripp. *Bloodflower* är, bortsett från den dinosaurieaktiga ljudbilden, en fulländad skiva. Jag får intrycket av att detta är Cure på riktigt bakom sminket och frisyrgehlen. En slags logisk fortsättning på *Disintegration*.

Förvånad upptäcker jag att jag ofta tänker på 13th Floor Elevators när jag hör *Bloodflower*. Robert Smiths sätt att bygga melodier och frasera påminner om Roky Ericksons. Det verkar som om Robert Smith är i toppform och han sjunger bättre än någonsin. *Watching Me Fall* är höjderen med sugande driv och den träffande textraden "The night is always young". Gratulerar!

Jonas Elgemark

LTJ BUKEM "Journey Inwards" Good Looking/Goldhead

Drum'n'bass peakade 1996 och ingen kan dissa LTJ Bukem för den lysande samlingen *Logical Progression* från samma år. Men lika nyskapande som LTJ Bukem var med singeln *Demon's Theme*, som faktiskt kom redan i början på nittitalet, lika fast känns han i sina egna Fender Rhodes-grooves idag. *Journey Inwards* är antingen en dödsrykning eller starten på något nytt och bättre.

Björn Magnusson

GRAND TONE MUSIC "New Direction" MVG/MNW

På samma sätt som Grand Tone Musics självbetitlade debutalbum drabbade mig är *New Direction* en kandidat till årets-bästa-lista. Någonting i musiken, förmodligen melankolin i Nina Ramsbys röst eller kanske Dan Lepps svepande orgeltoner eller möjligtvis Jim Tegmans sparsmakade trumspel, tar tag i lyssnaren och tvingar personen att sitta kvar tills att sista tonen klingat ut. *New Direction* rör sig verkligen i en ny riktning, nämligen mot ett hårdare sound och mer utsvävningar i arrangemangen – precis lagomt. Personligen tvivlade jag aldrig när det gällde Grand Tone Musics förmodligen att följa upp ett så pass starkt debutalbum.

Per Lundberg

BOULDERDASH "We Never Went to Koxut Island" RUC/MNW

Det känns som om det existerar en karaktäristisk men ändå tve tydlig känsla bland vissa utövare av svensk experimentell elektronisk musik. Det är svårt att säga exakt vad det är – en återhållen prägel av melankoli kanske? En balanserad och kontemplativ lägmåldhet där det någonstans ändå smyger sig in en lättasam lekfullhet? En touch av dämpat djupsinne, utan att bli deprimerande, blandat med en tydlig och ren musikalisk och artistisk självklarhet. Boulderdash, det vill säga Hans Möller och Daniel Skaborn, utgör verkligen inget undantag. För det finns faktiskt undantag. Men det här är bra. Riktigt bra.

Johannes Giotas

WEASELFACE "Welcome to Punk Rock City" Feed Back Boogie/SMT

Hela plattan i en tugga blir lite för mycket, men icke desto mindre hör Weaselface till de bättre av de band jag hört på sistone i neogoragefällan. Grovkornigt sound med en schysst neråtänkna – särskilt i bästa låten *Totally Paranoid*.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "The Lords of Sveik – Stars" Goldhead

Denna luftiga Sveik-samling sammanställd av Stephan Grieder innehåller precis det jag väntat mig, nämligen fantasifull framtidsmusik att vänslas till. Harmonierna letar frekvenser att omfamna medan rytmerna bjuder våra vattenfyllda kroppar att skvalpa. Det är svårt att inte må bra. Det är lätt att färdas med strömmen. Det vore oansvarigt att blunda för dessa stjärnors glans – i rygmen förvandlas ett skrik till en viskning. En sång att viska. Jag hör den.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Future World Funk"
Ocho/Goldhead

Livsbejakande och erotiskt laddad world-sväng är framtiden om skivbolaget Ocho får bestämma. De hävdar att denna platta innehåller framtidens funk; latinska, indiska, arabiska och karibiska tongångar har nämligen klätts i en modernare, mer dansvänlig kostym. Självfallet är greppet inte nytt, men resultatet är ändå njutbart. Sidesteppers inspirerade *Logozo* är ett av bevisen. Svingalstrande *Skenga* med Manassen och Khati är ett annat. Överflödande *Azteca* med Simon Lee & Raj Gupta ett tredje. Behöver du fler bevis? Köp skivan.

Gary Anderssson

PSYCORE
"I'm Not One of Us"
V2

"A week came, a week went/A week spent without intent/Don't know why or what it meant". Precis denna känsla av att man känner sig meningslös och värdelös, den känslan lyckas Psycore fånga på albumets bästa spår *A Week*. Psycores andra album är ännu mer komplex och svärgenomträngligt än debut. En debut som jag personligen uppskattade mer efter att ha sett dem live. Dagens upplaga av Psycore har växt in i sin kostym och vågar ta ut svängarna mer. Trots detta frams-
tegar när man inte riktigt fram. Soundet är fortfarande väldigt maskinellt utan livekänsla och värme.

Per Lundberg

ROBOT
"Fake Or Real?"
Starboy/BMG

Robots debutplatta var ett strålände hopkok av trams-trallande synthar, charmiga trummaskiner och häftande refränger. I mina ögon låg styrkan i stelheten och minimalismen. På uppföljaren *Fake Or Real* svänger det lite mer. Och därmed mindre. För emellanåt känns produktionen väl stor och genomarbetad. Ett par spår tenderar nästan att låta som Pet Shop Boys. Visst, storproduktion är kanske att ta i, men i Robots fall känns uttrycket "less is more" bäst att följa. Hellre Commodore 64 än Playstation. Titelspåret och låten *Las Vegas* står klart starkast. Resten är lite väl mycket upp och ner. Men fortfarande är det få svenska band som ger mig så mycket spring i benen som Robot.

Niklas Simonsson

GÖRAN HOLMQVIST
"Bland luffare och änglar"
Liphone Records

Från rock till visor är steget långt men sångaren och låtskrivaren Göran Holmqvist känner att det är i denna genre han hör hemma. Med underfundiga texter och fascinerande

Jonas Elgemark

små historier vaggas lyssnaren in i en behaglig drömvärld där vättar, älvor och livets mysterium behandlas. Göran har en mjuk och berättande röst som tyvärr förstörs av de överarbetade körerna, trumprogrammeringarna och käcka små musikaliska inlägg som känns överflödiga. Bäst fungerar det när Göran sitter och småplinkar ensam med sin gitarr, det är då sårbarheten i både texten och musiken går fram.

Thomas Olsson

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY
"Survival Sickness"
Burning Heart/MNW

Detta och inget annat är den Dennis Lyxzéniska konspirationens debutplatta (den förbryllande *The First Conspiracy* var bara en singelsamling). Och de slår hårdare än någonsin, deras politiskt manifesta garage-larm har mer skärande kanter, ställningstagandet är skarpare, det finns ingen tid för skitsnack. Musikaliskt svingar de sig upp och nuddar toppskiktet för den svenska garage-rocken och lämnar patetiska wannabees flämtande bakom sig. *Survival Sickness* kan sin garagehistoria men vägrar annat än nuet. Världen skall vara deras!

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER
"Word Lab"
Wordplay/Source/Virgin

Word Lab presenterar vad den nya brittiska hiphopskolan har att erbjuda och det är faktiskt en hel del. Många spår har sin alldeles specifika vibb och influenser från USA verkar långt borta, vilket känns skönt. Stämningen är ofta jazzig, avslappnad och öppen, låtar känns tillgängliga och okomplicerade utan att vara slätstrukna. Plattan alstrar värme och jag går glädjestrålände nedför gatan rakt in i sommarens guldglimmar.

Gary Anderssson

CAT POWER
"The Covers Record"
Matador/Border

En personlig tolkning är grundläggande för att en cover ska lyckas. Inte många klarar denna svåra balansgång. Chan Marshall, alias Cat Power, lyckas förträffligt med idén och delvis också med utförandet. Allt är inte lika bra men *Wild is the Wind* blir magisk och *Satisfaction* är makalös, det går inte urskilja originallåten, vilket är positivt i det här fallet. Låtarna framförs som om de tillhörde henne själv, otroligt lägmålt och berörande utan att det blir alltför skört. Det hela är gjort med kärlek och hyllningarna till förebilder som Bob Dylan, Moby Grape och Nina Simone känns ärliga.

Robert Lagerström

ROBERT JOHNSON AND PUNCHDRUNKS
"Fried On the Altar of Good Taste"
Silence

Nu för första gången i stereo! De svenska arvtagarna till Link Wray har via bob hund hamnat på Silence, och vid inspelningen av detta deras fjärde album har Thomas Öberg och Jonas Jonasson producerat och gjort en del pålägg. Det är ett något mer kontrollerat och aningen mindre skrånigt Punchdrunks som möter oss, de har till och med gjort en Skatalites-cover. Med lite mer surfkänsla och ännu smutsigare produktion hade detta varit en lysande platta. Nu är den bara bra.

Pigge Larsson

RECOIL
"Liquid"
Mute/Playground

Alan Wilder lyckas ta tillvara den mänskliga röstens inneboende musikalitet och undviker därmed den vanligaste spoken word-fällan, att laddningen försvinner efter en genomlyssning. Han lånar i huvudsak fem olika röster, bland dem Diamanda Galàs. Varje röstklang blir som en egen melodi, rösterna blir en intim del av texterna, rentav i högre grad än om de hade sjungits. Dessutom lyckas han integrera dem med musiken; ingetdera tar över, det ena framhäver det andra. *Liquid* har lager och lönnörrar, plötsliga öppningar och nyanser.

Peter Sjöblom

DIVINE STYLER
"Word Power 2"
Mo' Wax/Playground

I slutet av 80-talet hängde Divine Styler med Ice T och gjorde två album. På *Word Power 2* pumpar han ut sina beats tills det nästan gör ont i öronen. Påminner om Trickys debutalbum där det hela tiden finns något nytt att hämta vid varje lyssning. På *Time Fold 79* tar Divine Styler nästan andan ur en med oändliga rhymes kompad endast av ett beat och piano. "Original hiphop" ropar Divine Styler som också har en rakare sida. Singeln *Before Mecca* är old school i ny tappning.

Björn Magnusson

DREXCIYA
"Neptune's Lair"
Tresor/Border

Drexciya såg dagens ljus i början av 90-talet och har gjort skivor på bolag som Warp och Replex. Rötterna finns i Detroit-technon men på den här skivan är spännvidden stor. Ibland väl spretig. Det blandas friskt mellan hårt och mjukt, varmt och kallt, och Drexciya gör sitt bästa för att föra technon vidare. Och lyckas emellanåt. I väven av de 21 låtarna föredrar jag de mer sparsmakade downbeatkompositionerna framför de monotont hamrande experimenten.

Blenda

ANDRA LÅNGGATAN 22 - G 603

NY
VINYL
NY
BUTIK

7" - 12" - LP - CD - IMPORT

BUSKERS
JAVABAR

DAYLITE GRUV

MARS

18 LÖR 14.00-18.00

DJ Daniel Erase från
Gunman Recordings

25 LÖR 14.00-18.00

DJ's från Stilleben

APRIL

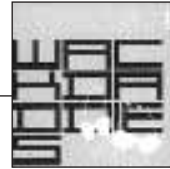
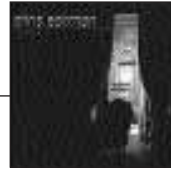
1 LÖR 14.00-18.00

Kingston Air Force

8 LÖR 14.00-18.00

DJ Hush från
Steady Recordings

ANDRA LÅNGGATAN 20
413 28 GÖTEBORG, 031-704 8 / 42

GHOSTFACE KILLAH**"Supreme Clientele"**
Sony

Äntligen en bra platta från Wu-Tang! Ghostface kör på så det svänger kraftigt i basmembranen medan hans rim är på varandra som bin på honung. Han kan bara inte lämna lyssnaren i fred. Och hela tiden brinner produktionen med en intensivt självfull låga precis bakom den sönderslitna micken.

Supreme Clientele är totalt kvalitetsssärad och bonusen kommer när Meth dyker upp i *Buck 50*. Detta är ett styrkebesked rakt ut ifrån den ruffiga delen av Shaolin. Detta har vi väntat på!

Gary Andersson

A-SET**"Songs From The Red Room"****Tree/Border**

Charmig popplatta av amerikanska A-Set. Egentligen verkar A-Set vara ett enmansprojekt av en man vid namn Albert Menduno, som också spelar i princip alla instrument. Låt nu dock inte detta skrämra, för det är kompetent genomfört och ger också den där lilla extra kryddan åt låtarna. Det är ofta lite klackspark över dem, lekfullt utan att bli naivt. Ibland påminner A-Set om Brendan Benson, men med lite mer egna idéer. Och bara att få höra en tramporgel i hörlurarna igen är härligt. En platta att bli glad med.

Magnus Sjöberg

THE FOR CARNATION**"The For Carnation"****Domino/MNW**

Vissa låtar fungerar varje gång, som *Empowered Man's Blues* med klädsamma inpass från en stråkektion. Andra låtar är mer undanglidande, svärfångade. For Carnations musik rör sig mycket långsamt, och är lyssnarhumöret fel så blir det gärna lite småsegt. Är humöret däremot rätt, och man kan resa med i det sävliga flödet, blir det i gengäld väldigt bra.

Peter Sjöblom

KAMELOT**"The Fourth Legacy"****Noise/House of Kicks/MNW**

Med en fanclub som heter "Riddarna Av Det Runda" kan man nästan räkna ut vad texterna handlar om. Men att skriva om riddartiden eller att göra concept-plattor är en smal stig att vandra, fällorna är många och risken att bli patetisk är stor. Bland de som lyckats hålla jag nog göteborgarna i Hammerfall och italienarna i Rhapsody allra högst. Därför känns det kul att även räkna Kamelot till samma skara. Med tre plattor bakom sig kommer nu troligtvis det stora genombrottet. På förra plattan *Siege Perilous* var både sångaren Khan (före detta Conception) och trummisen Casey Grillo nya i gruppen men

har nu definitivt kommit in. Kombinationen Khan och gitarristen Thomas Youngblood har nu växt till sig otroligt mycket. Med en välspelad melodios powermetal där allt från neo-klassicism, körer, svepande synthpartier, till inslag av österländsk folkmusik förekommer, visar de på nyfikenhet och stora utvecklingsmöjligheter. Producerar gör gitarristen i Heavens Gate, Sascha Paeth (Rhapsody Angra), som tillsammans med bandet både har gjort en variationsrik och dynamisk platta där låtarna inte känns förutsägbara. Synd att de inte turnerar med Stratovarius som gästar Sverige framöver.

Thomas Olsson

MOTORPSYCHO**"Let Them Eat Cake"****Stickman/MNW**

Att lägga in stråkar på tredje-fjärde plattan är ett väl beprövat recept i rockhistorien. I Motorpsychos fall funkar det. Stråkarna försöker vare sig dölja trötta musiker eller dåliga låtar, tvärtom får låtarna ett större utrymme att andas in. Motorpsycho har gått från Stooges-influenserna och de psykedeliska instrumentalsutsvävningarna och överträffat sig själva. De fixar till och med de mer jazzrockiga inslagen och gör *Let Them Eat Cake* till en stor platta.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER**"Åkta – svenska hiphop-hits 90-00"****Warner**

Sådär, nu har svensk hiphop definitivt trätt in i det vi kallat folkhemmet – en Best of-platta med hits från 90-talet konfirmerar statusen som pengagenererande genre. Från veteraner som omåttligt framgångsrika Just D, omåttligt begåvade Latin Kings och omåttligt röjande Leila K via Goldmine, Stonefunkers och Infinite Mass till de senaste årens nya stjärnor Ken, Ayo, Petter, Blues och Rusiak. Vad kan man säga, låtarna är välkända och oftast grymma, inget snack om det. Men svensk hiphop är numera kommersiell, när kommer Absolut Hiphop-serien? Och när kommer underground-vägen?

Gary Andersson

THE SUGARMAN THREE**"Soul Donkey"****Desco/Goldhead**

Trummor, gitarr, orgel, sax och flöjt är ingredienserna i Sugarman Threes blandning av blues och rå instrumentalsoul. När inte Neal Sugarmans saxofon skriker ut mörkblå toner vrålar hammondorgeln på ett sätt som skulle skrämt skiten ut James Last. Det här är svängig musik att dansa till, eller ännu hellre dricka litervis med cocktails till.

Pigge Larsson

CHRIS ECKMAN**"A Janela"****Glitterhouse/import**

Mitt emellan *Trail of Stars* och *Walkabouts* kommande coverplatta smyger Glitterhouse ut Chris Eckmans solodebut enbart via sin mailorderservice. Men låt det inte hindra er från att skaffa *A Janela*. Det må vara hänt att jag är en patologisk *Walkabouts*-fan, men det ska sägas att inte ens jag vågade tro att *A Janela* skulle bli vad den blev. Text och musik är inte bara *Walkabouts*-sorgsen, utan riktigt mörk i blå och nattliga nyanser. Föreställ er känslan av en Dylans *Blood On the Tracks* med mystiken hos det bästa från *Desire*, lägg till en klaustrofobisk Plastic Ono Band-känsla med psykodelia-vibb och ni får en aning om vad *A Janela* är. Den kryper in under skinnet, skaver mot nerverna, långt in i vargimmen. Inget för de svagsinta och de rädsliga, men för de modiga som vågar känna och känna med. (Beställ från mailorder@glitterhouse.com)

Peter Sjöblom

CAESAR'S PALACE**"Cherry Kicks"****Dolores/Virgin**

De sa att ungdomen var förlösad på de unga och gjorde ett av de bästa svenska rockalbumen 1998. Ändå var jag tveksam inför uppföljaren. Hade de rock'n'roll i veneration under den ironiska ytan och den massiva mediahyphen? Det kändes ofta som mycket snack och för lite gitarrer. När jag hörde *Cherry Kicks* första gången suddades alla smutsiga spår av tvivel ut. Det är ett album fyllt av briljanta, svängiga popdängor med mörkdande refränger. Många band hade nöjt sig med det, men Caesar's Palace driver sin musik ännu ett steg när de vågar skruva hårdare på effekterna och ekot, lägger till pumpande farfisaorglar, mellotron, sång och snygga körer. Det är ett lysande rockalbum, okonstlat och rakt på sak. Rätt som det är har du *Cherry Kicks* i öronen och slyngelrock i bakfickan utan att du har en aning om hur de hamnade där.

Låten *Punkrocker*, skriven av Patrik Arve och bröderna Jocke och Klas Åhlund, har spelats in av Caesar's Palace, Teddybears och Thomas Rusiak. Trots att det är ett kul och välkommet samarbete bleknar Caesar's utdragna, sega version vid sidan av de andra. *Crackin' Up* är en klockren förstasingel men kunde lika gärna varit *One Good Night, Oh Yeah?* eller *Right About Time*. *Since You've Been Gone* är ännu ett litet mästerverk som påminner om hur hjärtslitande det skulle vara om Blur och Henrik Berggren slog sig ner i himlen med en gitarr och talade om trasig kärlek. Det storslagna titelspåret är fyra minuter popmusik i Phil Spector-skolan som är så vacker att det gör ont.

Ebba von Sydow

SUPER CHIKAN**"What You See"****Fat Possum/MNW**

Under årens lopp har det lilla skivbolaget Fat Possum från Mississippi gett mig och många andra massor av bra skivor med spektakulär blues. Blues på blodigt allvar som rivit djupa sår i själen som aldrig kommer att läka. Den före detta lastbilschauffören James Louise Johnson från Natchez, Texas som vid 38 års ålder började skriva låtar släpper nu sitt andra album. Han tillhör med sina ynka 51 år de yngre på Fat Possum.

Super Chikans gitarrblues kryddas snyggt av både keyboard och piano. Det svänger syndigt mycket om låtarna och i vissa stunder flippar medmusikerna ur totalt. Super Chikans mix av rock'n'roll, blues, country och New Orleans-r&b kan närmast liknas vid Buddy Guy eller Albert King. *What You See* är given i varje bluesfanatikers skivsamling.

Per Lundberg

THE WACKDADDIES**"Fear of a Wack Planet"****Under the Counter/Goldhead**

Wackdaddies stavar Daft Punk med stora bokstäver. Tony Senghore och Paul Woolford stjäla utan att skämmas en sekund. Och varför skulle de göra det, *Fear of a Wack Planet* är tuff. Kanske inte nyskapande, men den pulserar och kränger på ett oemotståndligt sätt. Samplingar med Kool Keith, Q-Tip och Earth Wind and Fire ger musiken extra pondus.

Björn Magnusson

ZEKE**"Dirty Sanchez"****Epitaph/MNW**

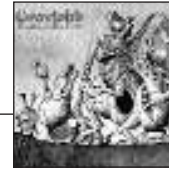
Med en sådan sjuhelvetes jävla intensitet i låtarna så bortser man från den kassa ljudbildens på *Dirty Sanchez*. Sedan Zeke bildades i Seattle för åtta år sedan har man turnerat världen över och spridit sin energiska 60-talspunk i 90-talstappning med framgång. Givetvis ska Zeke ses live. Tills dess att någon fattat att de ska tas hit så duger *Dirty Sanchez* gott.

Per Lundberg

LAIKA**"Good Looking Blues"****Too Pure/Playground**

Laikas tredje fullängdare är här, och det är en nästan fullkomlig upplevelse. De blandar Rhodes-piano, rap, sång, samplingar, percussion och blås, mixar folkmelodier, blues, avantgardejazz och grooviga beats som om det vore helt självklart. Margaret Fiedler hanterar sin röst med en sån övertygande känsla att hennes genrekollegor bleknar i jämförelse. Jag önskar att jag kunde dra paralleller till Lamb, men det vore synd. Laika är proffs.

Pigge Larsson

T.P. ALLSTARS
"Norske byggeklosser"
Virgin

Petters norske polare Tommy Tee bygger tillsammans med sitt gäng en bastant hiphop-borg som definitivt kommer att skydda mot eventuella anfall. På *Norske byggeklosser* staplas solida beats som skulle kunna härsamma från östkusten av ett stort land i västerlandet. Rappen är smidig och slugt flytande, attacken skapar en underground-känsla vilket väl tyvärr betyder att radiointresset svalnar. Tigtast av gästerna är rapparna Opaque och Diaz som spottar ur sig spydigheter över rullande gatstensmusik i tid och otid. Råstarkt. Enda skönhetsfläcken är att soundet på plattan i längden blir förutsägbart, men inom sina givna ramar är *Norske byggeklosser* ett stort verk och även ett smart skyltfönster i klass med svenska samlingen *Sidewalk Headliners*.

Gary Andersson

DOKTOR KOSMOS
"Evas Story"
NONS/MNW

Här är andra delen i rockoperan som startade med *StjärnJerry* för fyra år sedan. Mördarbruden Eva har legat i koma, och här får vi följa hennes förehavanden i samhällets bottenstikt efter uppvaknandet. Musikaliskt och textmässigt har inte mycket förändrats sedan sist, och det som gjort det har vässats i kvalitet. Ett skarpt svar på tal till de som undrat om Doktor Kosmos är på låtsas eller på riktigt, även om bandet hävdar sig vara både och. *Evas Story* är fullständigt briljant i sin barndomsnostalgiska musikalitet och naivt lekfulla observerande texter, ännu bättre än tidigare. Doktor Kosmos lyckas återigen leverera magnifika klacksparkar av allvar. Det här är soundtracket till din samhällsomvandling.

Magnus Sjöberg

ENTOMBED
"Uprising"
Threeman Recordings/MNW

Från öppningsriffet i *Seeing Red* till avslutningen i *In the Flesh* går Entombed från klarhet till klarhet. Trodde personligen att bandet nått sin topp i och med *To Ride, to Shoot Straight...* men förvånades när uppföljaren *Same Difference* var minst lika bra. Lika kval och upprymd blir jag av *Uprising*. Petrov, Hellid, Cederlund, Sandström och Stjärnwind är nog den bästa första-femman Sverige har för tillfället. Entombed tar det bästa ur punken, hårdrocken och garagerocken och blandar med ypperlig finesse till ett sound både tungt och tätt. Det var länge sedan ett band lyckats med bedriften att släppa så starka album tre gånger på raken.

Grattis!

Per Lundberg

OASIS
"Standing on the Shoulder of Giants"
Sony

Man kan sannerligen drunkna i skvaller om bröderna Gallagher. Nu glömmet vi detta och inriktar oss på musiken, det vill säga Oasis fjärde fullängdare *Standing on the Shoulder of Giants*. Tidigare plattor har låtit mycket sextiotial och Beatles. Det gör det fortfarande, men här glider det även in på psykedelia, sjutiotial och Pink Floyd. Måktiga körer å la *Dark Side of the Moon* hörs på vissa spår och dessa inslag hör till plattans höjdpunkter. Soundet låter i övrigt mer rock'n'roll-skitigt än tidigare och rytmiska inslag låter ana influenser från Chemical Brothers. Fast detta betyder inte att plattan är en spännande mix av dagens dansmusik och symfonirock, inte alls. Låtarna bygger i huvudsak på Noels geniala låtskrivande, ganska raka låtar alltså, utan överdrivet experimenterande. Det brukar räcka mer än väl, men denna gång har Noel inte varit lika otäck precisionssäker som tidigare. Liam debuterar med en egenhändigt komponerad låt, *Little James*, som tyvärr är mer än lite banal. Samtliga av bandets b-sidor slår den med hästlängder. Håll förresten ögonen öppna efter kommande b-sidor, de brukar överglänsa det mesta på fullängdarna!

Hur som helst, här finns en handfull låtar av hög kvalitet, men totalresultatet är ojämnt. Jag kanske hade orimliga förväntningar på den här plattan, men jag tycker inte att det bränner till.

Johnny Jantunen

DIVERSE ARTISTER
"Thousand Days of Yesterday"
Record Heaven

Åhhhhhhhhhh, vilken platta! Pratar man 70-tals rock tänker de flesta på Black Sabbath, Led Zeppelin och Deep Purple, men givetvis fanns det fler band. Gräver man lite visar sig den ena skattkistan efter den andra och fler väntar fortfarande på att upptäckas. Plötsligt får man höra var band som Monster Magnet eller Spiritual Beggars fått sin inspiration ifrån.

Captain Beyond började sin karriär i början av 1970 och innehöll bland annat medlemmar från Deep Purple och Iron Butterfly. Soundet var genuin och tung rock med bluesstämpel som fortfarande rockar tjåsen av många av dagens retro-kopior. Trots tre skivsläpp hör man bara talas om bandets första platta, något som denna hyllning tagit fasta på. Kvaliteten är hög och plattan kan delas in i två läger, så lika originalet som möjligt och bandens egna tolkning. Pratar man originalitet ligger svenska Lotus, The Quill, Locomotive Breath och finnarna i Five Fifteen i topp, Flower Kings version av *Raging River of Fear* är en ren njutning i sig,

när tyvärr band som Zello eller Zoomlenz versioner inte håller. I somras spelade ett nyss återförenat Captain Beyond på Sweden Rock Festival och fick stående ovationer. Har du inte upptäckt dem redan är det hög tid.

Thomas Olsson

MARY TIMONY
"Mountains"
Matador/Border

Flickan med det vackra namnet var tidigare sångerska, gitarrist, ensam tjej och låtskrivarkraft i indierockbandet Helium från Boston. Innan dess studerade hon klassisk musik på college. När Mary nu gör sitt soloalbum känns det som hon slitit hårt för att skrapa bort resterna av sin skolning. Hon har i grunden en ganska vanlig, låg och behaglig stämma. Hon växlar från hårt till mjukt, mörkt och ljusst och hennes avslappnade, ärliga röst halkar obekymrat runt i de små sångerna – nästan ovetande om falska och rena toner. Men ibland känns det tyvärr som Mary anstränger sig för att låta oengagerad.

Marys mystiska texter kompenserar definitivt hennes alldagliga röst. De är fullkomligt omöjliga att greppa. Ena stunden är hon svidande ironisk för att i nästa mena blodigt allvar. När Mary nu gör sitt soloalbum känns det som hon slitit hårt för att skrapa bort resterna av sin skolning. Hon har i grunden en ganska vanlig, låg och behaglig stämma. Hon växlar från hårt till mjukt, mörkt och ljusst och hennes avslappnade, ärliga röst halkar obekymrat runt i de små sångerna – nästan ovetande om falska och rena toner. Men ibland känns det tyvärr som Mary anstränger sig för att låta oengagerad.

Ebba von Sydow

ESKOBAR
"Til We're Dead"
V2

Eskobar gav med den formidabla förstasingeln *On a Train* och den trevande Sverige-tur-nén tillsammans med Wannadies förra året ett splittrat intryck. När nu fullängdaren anländer är upplevelsen dock otvetydig – Eskobar är ett extraordinärt band med en lysande karriär framför sig. Detta kan jag garantera efter att lyssnat igenom *Til We're Dead* ett trettiotal gånger.

Bandets musikaliska uttryck är delikat och sådär kallt brännande som signalerar instängd ungdomsangst. Den sparsamma och försiktiga instrumenteringen kretsar kring Daniel Bellqvists röst som småsugna vråkar och fungerar ofta som stämningsskapande komplement till hans närgångna sånginsatser. Nya singeln *Good Day for Dying* är skönt gråtmild, duetten med Sara Isaksson i *Sun In My Eyes* dallrar glittrande i luften medan fantastiska *Angels* svävar bredvid som en osalig ande. Men bäst är ändå sistaspåret *On My Side*. En musikalisk upplevelse uppenbarade sig aldrig naknare för mig – akustisk gitarr, rymd i ljudbilden och en bräcklig stäm-

ma som mässar "If you can't stand to fall you should not stand at all!.../Why always try to be the sun up in the sky/If you are strong, show me you're weak sometime". Årtusendets bästa hittills.

Gary Andersson

PLOD
"Pillow Talk"
Worm Interface/RUC

Aah. Vackert. Inledande *Markkinal* sätter tonen för hela *Pillow Talk*, trevliga melodier och skönt elektroniska rytmer. Det är nästan som om Plod tagit Boards of Canadas känsla för underbara melodier och satt ihop det med tidiga Autechres sinne för geniala loopar och beats. Givetvis är det inte överdrivet innovativt eller nyskapande, men poängen med *Pillow Talk* är snarare att Plod förvaltar ett arv, kärleksfullt. För nu är det ju så att Boards of Canadas skivor är få och sällan skådade, och Autechre gör inte alls samma musik som de gjorde vid tiden för *Garbage ep* eller *Tri Repetae*. Plod fyller ett tomrum, och de gör det bra. Visst innehåller skivan några mellanspår, men mästerverk som *Om man blås dom i nosa så nys dom* och *ass.mp3* gör att man förlätnet det. Rekommenderas varmt.

Henrik Strömberg

GROVJOBBS
"Vättarnas fest"
Garageland/Border

Mycket har hänt med Grovjobbs musik sedan debuten *Landet Leverpastej*. Formen har blivit friare, låtarna på *Vättarnas fest* får sväva obundet på rent andliga höjder och det är lätt att sväva med, bort till fantastiska horisonter, fria färger och fantasier som är sanna, fest för både vättar och människor. När skivans femte och sista låt, den nära tjugo minuter långa titellåten, närmar sig slutet kommer jag på mig själv med att tänka att "här vill jag alltid stanna". Jag hittar hem med Grovjobb, de tar mig i handen och visar en värld som alltid är bättre och alltid är riktig. Vad finns det för skäl att inte älska dem?

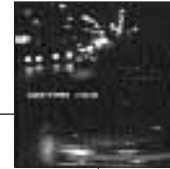
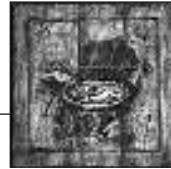
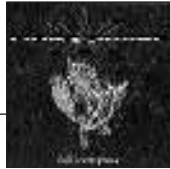
Peter Sjöblom

BOSS HOG
"Whiteout"
City Slang/Virgin

Jag tvingas att konstatera att Boss Hog är som bäst när Jon Spencer kliver fram i ljudbilden, som i Tore Johansson-producerade *Chocolate*, *Nursery Rhyme* och i vassa *Jaguar*. Ingen kan som Jon låta maniskt rock'n'rolldesperat.

Resten av plattan är en relativt saggig anrättning alternativgrooves och medelklass-poser som lämnar mig oberörd. Vill du ändå lyssna på något liknande (fast bra), köp då istället valfri platta med Luscious Jackson.

Gary Andersson

JACKIE LEVEN
"Defending Ancient Springs"
Cooking Vinyl/Kommunikation

Defending Ancient Springs vill sig inte riktigt såsom Jackie Levens förra platta *Night Lilies* ville sig. Men att den inte är riktigt lika konturskarp betyder inte att den saknar djup eller höjdpunkter. Mest intagande är kanske den just bluesiga *Paris Blues*, där Leven delar sången med Pere Ubus David Thomas. Thomas är för övrigt inte den enda extramuskern på plattan – i sista låten *Morbid Sky* hjälper bland andra trummisen Chris Cutler och alltid underskattade Peter Hammill till med låtens smått experimentella anslag. Och, om så bara för att påpeka det, så är det alltid ett nöje att höra Jackie Leven sjunga.

Peter Sjöblom

ROLLINS BAND
"Get Some Go Again"
Universal

Att påstå att Rollins är slut är som att säga att Runar Sörgaard har vapenlicens. På nya skivan *Get Some Go Again* lämnar Rollins Band den fusionjazz-inspirerade hardcoren bakom sig och drämmer till med ett rent rockalbum som träffar blyhårt i solar plexus. Det är ett rakare, renare och framförallt argare album. Henry Rollins sjunger fortfarande med ilska i rösten när han vråker ur sig texter som "The seasons crack my skin. I stay outside and live within".

Rollins Band har tittat bakåt. Flirtat med sina idoler och gått framåt. Scott Gorham, före detta Thin Lizzy, medverkar på en av höjdpunkterna, *Are You Ready?*, där han står sida vid sida med Jim Wilson och stämgitarrerna när högt. Även gamle MC5-gitarristen Wayne Kramer medverkar på ett spår. Rollins Band är tillbaka i stor stil fastän de aldrig egentligen varit borta.

Per Lundberg

LIONS SHARE
"Fall From Grace"
LCM Produktion/Playground

Svensk tung hårdrock med tydliga 70-tals influenser är alltid värd att kolla upp. Detta bands karriär började 1993 men tog inte fart förrän sångaren Andy Engberg (före detta Sorcerer) kom in i bilden och två år senare kom debuten. När nu Lions Share släpper sin tredje platta är utgångspunkten densamma. Med en personlighet och precision i rösten hamnar Andy någonstans mellan Tony Martin och Ronni James Dio. Förra plattans oväntade cover var den svenska hiten *Flash In the Night* (Secret Service), uppföljaren bjuder på den bortglömda låten *The Day the Earth Caught Fire* (City Boy) som får en välbehövlig uppräskning och faktiskt fortfarande är bra.

Thomas Olsson

SMASHING PUMPKINS
"MACHINA/the Machines of God"
Virgin

Billy Corgan, i sin alltmör Nosferatu-liknande skepnad, tar oss på *MACHINA/the Machines of God* ännu en gång med på en resa in bland skenande rockgitar, popharmonier och kvindande sång. Hans sinne för klara melodier och storslagna arrangemang lever och frodas, att han är en av samtidens stora kompositörer står fullständigt klart. Att sedan *MACHINA/the Machines of God* inte är i samma klass som storverket *Mellon Collie and the Infinite Sadness* blir bara en anmärkning i marginalen.

Söta små dängor som *Try, try, try* trängs på nya plattan med brottare som *Heavy Metal Machine* och det är just i friktionen mellan vackert och farligt som Pumpkins skördar sina största triumfer. Billy inger helt enkelt förtroende. I stort såväl som i smått. I tufft såväl som i mjukt. Fast många låtar är ändå lite oskarpa och odirekta, jag inser snart att detta definitivt inte är någon hitsamling. Jag blir egentligen mest nyfiken på hur nästa platta kommer att låta. Billy är ju trots allt en av få artister som själv skulle kunna skapa en alldeles ny genre. När händer det?

Gary Andersson

OLLE LJUNGSTRÖM
"En apa som liknar dig"
Telegram/Warner

Vid det här laget vet man vad man får när Ljungström släpper soloalbum. Som vanligt ojämnt men höjdpunkterna finns, som inledande *Kaffe och en cigarett* och *Fänga lyckan* som har det där typiska Ljungströmska vemodet. Det finns en öppenhet i allt han gör som är påträngande bra. Ibland är bandet lite för studioaktigt men basisten Jerker Odellholm är suverän med sitt typiskt bandlösa spel. En del låtar kan man vara utan, *Sthlm*, *Sthlm* är en av dem, *Ett lalalallande liv* är en annan.

Texterna då? Vad sägs om: "Jag är tretton år i en gammal kropp, var det det här som var allt och jag vill hinna till mars och börja om med brass"...

Jonas Elgemark

JONI MITCHELL
"Both Sides Now"
Reprise/Warner

Det börjar som en Hollywood-film från 40-talet, men Joni Mitchell är alldeles för akt-sam om sånger för att det ska urarta till slipprigt dravel. Tvärtom, de stora orkesterarrangemangen skapar ett välinrett rum åt alla fingertoppskänsligt valda evergreens – *You're My Thrill*, *Comes Love*, *Stormy Weather*... Och hon lyckas till och med föra in två egna gamla låtar, *A Case of You* och titellåten,

utan att det känns varken förmätet eller malplacerat. De är ju evergreens på sitt eget sätt.

Själv ser hon skivan ungefär som en pjäs. Låtarna blir som välformulerade repliker som beskriver hur ett förhållande börjar, kulminerar och slutligen brister. Hela vägen övertygar hon. För inte nog med att hon gör låtmaterialet till sitt, hon helt enkelt excellerar i urval, sång och uttryck. Gammal är äldst. Joni är bäst.

Peter Sjöblom

TREMBLING BLUE STARS
"Broken By Whispers"
Shinkansen/Border

Lite återhållsam, monotont och vänlig pop i brittisk vemodstradition. Ofta känns det som att det inte finns någon naturlig skillnad internt i melodierna, vilket gör den monotona känslan extra stark. Som att sången är en kontrollerad improvisation över ett fast instrumentalt mönster. Och även om den monotona känslan är överhängande, så övergår allt i en hypnotisk atmosfär och man fastnar i den. På ett positivt sätt. Som en tågresan genom ett väldigt intressant och vackert landskap.

Magnus Sjöberg

SCANNER VS DJ SPOOKY
"The Quick and the Dead"
Sulphur/import

Det här med samarbeten mellan olika elektroniska musiker har jag alltid undrat lite över. Vad innebär samarbetet egentligen? Med musiker på traditionella instrument är det ju rätt uppenbart – om en gitarrist och en trummsamarbetar kan vi gissa oss till att den ena spelar gitarr och den andre trummor. Två elektroniska musiker? Den ene programmerar samplern och den andre...programmerar samplern?

Nåväl. Robin Rimbaud tänker släppa en serie skivor med sådana samarbeten, eller kollaborationer, för att snacka svengelska. Först ut i *The Meld Series* är han själv och New York-producenten/filosofen DJ Spooky med den något splittrade och endast 38 minuter långa *The Quick and the Dead*. (Vadå bara 38 minuter? En gång i tiden var alla album vid pass så långa. Jaja. Vem bryr sig.) Mycket av skivan bär Scanners tydliga märke – mörka ljudlandskap som gärna skapar en olustig stämning, samplingar av oidentifierbara ljud och röster som försvinner in i ett moras av eko och effekter. Också närvarande är Scanners nyvunna intresse för klassiska instrument och klassisk musik, jämför förra årets mästerverk *Lauwarm Instrumentals*. Särskilt framträdande blir det på skivans bästa spår, *Guanxi*, där klassisk skolad gitarr möter ett distinkt triphop-beat. Och det är här jag föreställer mig att DJ Spooky kom-

mer in i bilden, bärandes på en väska med hiphop-influenser. Förutom *Guanxi* har ytterligare två av skivans tretton spår en rytm-baserad stuktur, *Heterotopian* och *Uncanny*, varav det senare förutom hiphop-beatet dessutom klipper sönder och samman typiska rap-repliker som "Listen up, it's time to get ill!" och "Break it down like dis!"

På det hela taget är *The Quick and the Dead* ett helt okej album, med starka drag av "mellan-album" – det får duga medan vi väntar på respektive artists nästa "riktiga" album.

Henrik Strömberg

THOMAS RUSIAK
"Magic Villa"
Universal

Förutsättningarna är följande: *Magic Villa* har föregåtts av ett par stenhårda singlar (*Breakout* och *Pearls*) vilket ställt mig i hyllningläge. Rusiak är dessutom genomstark som producent med många tuffa plattor i ryggen. Hur känns då denna debutplatta?

Först det negativa: Thomas Rusiak verkar ha svårt att avsluta låtar, flera tuggar på nån minut eller två efter att de egentligen är slut (*Featherweight*, *Breakout*). Och popsvänget i *Sthlm's Finest* känns fläsigt. Detta om detta.

Nu till det positiva: Faktum är att *Magic Villa* är en riktigt lyckad hybridplatta, rock och hiphop möts här i en självklar symbios. Om du tvivlar, lyssna på grymma samarbetet med Teddybears på bästa låten *Hiphipper*, en replokalsvältare med hög ironifaktor. På många av spåren visar Rusiak sig som den definitiva förnyaren han är, vilket bådar gott inför framtiden. Han är i och med *Magic Villa* redan en av våra mest intressanta artister, men har en del kvar att bevisa innan han slår hela Sverige med häpnad. Kan bli hårdare tycker jag.

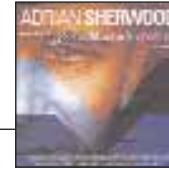
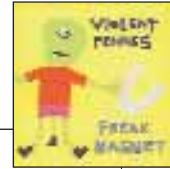
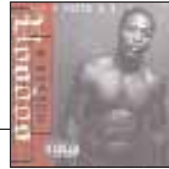
Gary Andersson

BOWERY ELECTRIC
"Lushlife"

Beggars Banquet/Playground

Tre år har gått sedan Bowery Electrics kolmörka och suggestiva *Beat* kom, och mycket har hänt på vägen. Duon gör fortfarande oerhört vackert och sorgesamt musik, men om *Beat* drog åt "indie"-hället med Curve som förebilder och med blöta reverbgitar i förgrunden, så är nya *Lushlife* mer triphop. BE har fokuserat mycket mer på både låtskrivande och arrangemang, de akustiska trummorna är nu helt borta, och med de utsökta stråkarrangemangen och Martha Schwendeners distinkta, men ändå svävande, sångstil känns bandet anno 2000 som New Yorks "svar" på Lamb, eller varför inte Baxter. En kanonplatta.

Pigge Larsson

ERNEST RANGLIN

"Now Is the Time"

Universal

Musik ska byggas utav glädje. Och kärlek kan man tillägga. Ibland gör detta uttalande sig påmint. Denna kompulerade skiva innehåller 15 spår som Jamaikas flinkaste jazzgitarrist Ernest Ranglin spelat in tillsammans med bland andra pianisten Monty Alexander mellan åren 1974 och 1980 och alla rymmer precis lagoma doser kärlek och glädje. Som en värmande filt skyddar gudomliga spår som *Lullaby of the Leaves* men även *Limbo* och *Mountaintain Melody* dig från vinterns ruggighet. Arrangemangens minimala åthävor får mig att le och den sprittande spelgläden kan få enkelriktade gator att bli lagrotsiga.

En del låtar är så lättsmälta att de gränsar till jazz-standardens blodfattighet men musikernas fingertoppskänsla och genuina kärlek till musiken och det livsbejakande budskap de levererar rätar ut eventuella frågetecken. Jag är i alla fall troende. För drygt 50 år sedan började Ernest Ranglin spela musik. Om det finns nån rättvisa överlever hans musik oss alla.

Gary Andersson

ABRAMIS BRAMA

"Dansa tokjävells vals"

Record Heaven/House of Kicks/MNW

Kära jistanes! I ett omslag tecknat av Per Åhlin ligger en skiva från ett svenskt band som litar mer till November och Life än Monster Magnet och Kyuss. Med riff som har både mening och rörelse och sitter i bull's eye praktiskt taget varenda ett. Som kan sin historia och som dessutom vågar sjunga på svenska, spela svenska toner (som i *Parentesvals*) och låta svenska och vara alldeles på riktigt. För visserligen låter det 70-tal om dem, både i sound och sättet att göra låtar på, men det rockar och svänger och gungar i nuet.

Dansa tokjävells vals!

Dansa din djävul!!

Peter Sjöblom

MILLENCOLIN

"Pennybridge Pioneers"

Burning Heart/MNW

Skatepunk är kanske inte det allra hippaste just nu, vår tids raggarmusik som någon sa. Millencolin från Örebro gör bra skatepunk, bättre än de flesta. Låtarna är genomgående starka på *Pennybridge Pioneers*. Om man arrangerade om låtarna hade detta varit en utmärkt popplatta. Problemet är att genren känns hopplöst utsliten. Det är synd att musik ska vara tidsbunden så att även bra musik blir gammal väldigt fort. Det är inte Millencolins fel. Det är samhällets.

Johnny Jantunen

D'ANGELO

"Voodoo"

EMI

Det fanns en risk att D'Angelo efter fem år i Electric Lady Studios tappat stinget. Men *Voodoo* är varken överproducerad eller förvirrad. Snarare en i det närmaste perfekt fusion av soul och hiphop, om man nu kan skilja dessa åt. *Devil's Pie* har vi redan kunnat höra i form av soundtracket till filmen *Belly* och det var ingen dålig munbit för oss som väntat på nya grejer från detta tjugofemåriga underbarn.

Voodoo är funkigt laidback. D'Angelo har försiktigt lagt sitt hjärta på bordet och smekt det mjukt, som en hi-hat gjord av guld, för att hitta sin nya musikaliska resrutt. Soul, r'n'b, funk – kalla det vad du vill, *Voodoo* är späckad av ett återhållsamt organiskt sväng och något så ovanligt som ett helt album angeläget i varje ton och inandning.

Många spår innehåller skönt handklapp.

På Roberta Flacks *Feel Like Makin' Love*, som lika gärna kunde vara en Al Green-låt, sitter de sakrala klappen som en uppenbarelse. Dessutom medverkar Lauryn Hill på kör utan att nämnas i konvolutet, vilket för många artister hade varit märkligt. För D'Angelo är det helt i sin ordning. Han behöver liksom ingen draghjäl.

Samtliga medverkande på *Voodoo*, som inte är många eftersom D'Angelo gör det mesta själv, besitter en påfallande följsamhet och känsla. Många gånger smyger sig D'Angelos sång in omärkbart, och ligger ofta långt bak i ljudbilden vilket gör att man får spetsa öronen. Kanske att D'Angelos Prince-liknande körrangemang blir lite överarbetade emellanåt men han sjunger så förbaskat bra att jag förlåter honom.

Björn Magnusson

BROADCAST

"The Noise Made by People"

Warp/Border

Nu slår Broadcast huvudet på spiken! Visst är det tidiga materialet med gruppen bra men med den här skivan överträffar engelsmännen sig själva. Allting har klarnat. Soundet är renare, melodierna mer utmejslade och Trish Keenans karaktäristiska röst både känsligare och vackrare. Musiken är melankolisk och elektronisk lo fi-pop med en experimentlusta som hela tiden ligger och vibrerar kring en trolsk klangvärld. Det är ingen slump att etiketten Warp har tagit till sig Broadcast. Och det är knappast ödet nyck att *The Noise Made by People* är en riktigt höjdare.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"B-Boy Classics"

Playground

I samband med att danska breakdance-gänget Freestyle Fanatix åker runt i Sverige och uppträder släpps denna samling med musik som inspirerat headspins och windmills både då och nu. Basen är flytande funkig hela tiden och rapen smart, slickad och försande som en till brädden brusande värbäck. Men mest handlar det ändå om de livsnödvändiga beatsen. De är fantastiskt flödande, gruvligt grooviga, ivrigt inbjudande och direkt dansanta. Jag ryser genom hela resan. En platta lika lekfullt livsbejakande och påträngande positiv lägger du inte i CD:n i vår – så säg ja till upprymdheten i luften! Låt dig inspireras av Whodini, Jimmy Castor Bunch, Afrika Bambaataa, Kurtis Blow och Stetsasonic! Du är värd det!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Pop Tics"

Bungalow/Border

Om den här recensionen hade gällt förpackningen skulle betyget blivit hur högt som helst. Skivan vilar nämligen i en dödsläcker, genomskinlig ask av mjukplast tillsammans med några bilder och en trevlig liten bok på 70 sidor. Där har de 16 artisterna fått formge var sitt motiv samtidigt som de också har separata hemsidor på www.poptics.com. Multimedialt så det förslår.

Hur musiken låter? Mycket varierat och tämligen spretigt. Men *Pop Tics* är en charmig platta fylld av experimentlystnad och lekfullhet. Låtarna är tidigare outgivna och bland flera höjdare väljer jag Yoshinori Sunaharas glada robot-easy listening, Jim Avignons bubblande charmoftensiv och Discordias driviga elektronika. Och ändå, Sverige är också med på ett hörn genom Doktor Kosmos humoristiskt irriterande *Noone at Home*.

Robert Lagerström

EMILIANA TORRINI

"Love In the Time of Science"

Virgin

Detta är en lite smygjazzig sak, med inslag av musikalkänsla, pop- och schlagerballad. Med risk för att låta negativ påminner Emiliana Torrini lite om en Stina Nordenstam som försöker imitera Shirley Bassey. Det ligger en mörk stämning över plattan, men mer en nattligt sådan än något annat. Det känns bra, behagligt och intressant, men jag har svårt att komma ihåg nån låt i efterhand. Det är jag i och för sig glad för när jag lyssnar på den igen; det blir inte upprepande och tråkigt. Snarare bättre.

Magnus Sjöberg

ADRIAN SHERWOOD

"Presents the Master Recordings Vol.2"

On-U Sound/Border

Det är få som lika envist som Adrian Sherwood predikat reggae och dub utanför Jamaica. On-U Sound startade han i början av 80-talet men det är nog för sin dubversion av Primal Screams *Vanishing Point* de flesta känner honom. Denna samling visar upp en reggae i ständig utveckling. Electro och hiphop blandas med mer traditionell dub – Little Annie, Strange Parcels och galenpannan Lee Perry ser till att On-U Sound fortsätter att skicka bastoner till rymden.

Björn Magnusson

VIOLENT FEMMES

"Freak Magnet"

Cooking Vinyl/Kommunikation

Antingen kan de trolla eller så är det bara deras omutliga entusiasm som gör att de kan få en bluestolva att låta som om det var första gången den spelades. Men i vanlig ordning är det långt ifrån den enda tråd i den amerikanska musikväven som Femmes repar upp och syr in igen på tvären. *Freak Magnet* rinner över åt alla håll med en burdus kärleksfullhet till punk och blues och gospel och allt som kommer däremellan. *In the Dark* är en folkvisa från rymden och smått Televisionistiska *When You Died* är helt enkelt bäst.

Peter Sjöblom

LAURENT GARNIER

"Unreasonable Behaviour"

F Communications/Playground

"I feel techno is an evergrowing tree, and we should never forget that, deep underground, the roots of our music have grown from other kinds." Laurent Garnier anser i titelspåret på sin nya skiva att många av dagens technoproducenter har glömt sin bakgrund och därmed chansen att göra innovativ musik. Må så vara. Själv drar sig Laurent inte för att låta en saxofon utgöra den musikaliska grunden i *The Man with the Red Face* – det låter inte som jazz, men heller inte som någon annan techno. Dock är *Unreasonable Behaviour* helt klart en skiva av Laurent Garnier, många av ljuden han använder, och sättet han sammanställer dem på, känns igen från hans tidigare album. *The Sound of the Big Babou* och *Dangerous Drive* är till exempel båda i samma stil som *Crispy Bacon*. Detroit-influenserna är kanske mer uppenbara på *Unreasonable Behaviour*. Skivan känns mer genomarbetad och helt enkelt bättre än hans förra album – 30 innehöll kanske 2-3 riktigt bra spår, medan jag på *Unreasonable Behaviour* kan räkna upp riktigt många. Äntligen har Laurent Garnier gjort ett heljuttet album. Coolt omslag, dessutom.

Henrik Strömberg

MARTIN HEDEROS/MATTIAS HELLBERG
"M Hederos/M Hellberg"

Gravitation Recordings/Amigo

Bägge har ett förflutet i Nymphet Noodlers. Martin har dessutom medverkat i Soundtrack of Our Lives, Mattias som gitarrist i ett turnerande Hellacopters. Tillsammans, på tu man hand, gör de musik som inte alls liknar något av nämnda band. Åtta låtar valda ur andra artisters repertoarer, med Mattias som vokalist och med Martin vid pianot. Ibland halkar Mattias sång ner strax bredvid tonerna, men det förstörar uttrycket istället för att förminska det. Det är musik som törs brista och gå sönder, i tolkningar som inte förgriper sig på varken Nick Drake, Love, Bob Dylan, Gram Parsons eller de andra. Excellent!

Peter Sjöblom

KELIS
"Kaleidoscope"
Virgin

Japp, det är hon som sjunger på Ol' Dirty Bastards hit *Get Your Money*. Nu är det dags för debut i eget namn och det har onekligen hänt en del sedan Kelis var med i The Harlem Boys' Choir. Hennes bakgrund känns igen med tuff uppväxt och musikalisk farsa som gett henne jazz rakt in i blodomloppet. Givetvis sjunger Kelis fantastiskt. Just nu radiorullar *Caught Out There* som förenar hiphop, r'n'b och punk. Tyvärr visar det sig vara plattans bästa spår trots att *Kaleidoscope* innehåller en räckta förstklassiga låtar. Producentparet Neptunes mesar inte utan lägger kompromisslöst tunga hip hop-beats över det mesta. Den Portishead-doftande *Suspended* är ett bra exempel på att ballader inte behöver vara sterila och överproducerade. Kelis utstrålar en känsla av äkta girlpower. Med rösten som vapen och en bastrumma som dunkar hål i örat kan hon bli hur bra som helst.

Björn Magnusson

DAY ONE
"Ordinary Man"
Melankolic/Virgin

Det är lite underligt att ett band som Day One släpper en skiva som *Ordinary Man* på Massive Attacks bolag Melankolic. Bandet är nämligen ett ironiskt loserband som sjunger om typiska relationsbesvär till ett ackompanjering av smart, pulserande groovig alternativrock. Intrycket de ger av sig själva är att de är måttligt intresserade slackers som ändå kan bemöda sig om att berättta charmiga små tablåer där huvudpersonerna är tafatta och/eller inaktiva. Men eftersom jag heller inte kan värja mig mot band som Fun Lovin' Criminals och Nada Surf sjunker jag fullkomligt tillfreds in i Day Ones musikaliska värld i full övertygelse om att jag också är en vanlig man (OBS, ironi!).

Gary Andersson

KEITH CAPUTO
"Died Laughing"
Roadrunner/MNW

Med debutplattan *River Runs Red* från 1993 slog bandet Life of Agony igenom och blev tillsammans med bland andra Type O Negative en del av Brooklynscenen. När sen Type drog åt gothic-metal fortsatte Life of Agony med sin rapcore-metal. Sångaren och låtskrivaren Keith Caputo, som bildade bandet 1989, kände sig efter fyra plattor fast i ett musikaliskt fack och beslöt sig 1997 för att stiga av. Han sökte en inre frid som inte fanns i Life of Agony musik. Istället tog han hjälp av de värderingar, tankar och den livsåskådning som den österländska filosofin erbjuder. Nu ville han göra något nytt och fräscht musikaliskt. Denna soloplatå bjuder på njutbart spartanska singer/songwriter-stämningar med eftertänksamma texter och vackra melodier. Tillsammans med proffs som Jeff Thall (Bryan Ferry) och Craig Ross (Lenny Kravitz) plockas både själen och hjärtat fram i låtarna. Arrangemangen är sparsamma men gjorda med känsla, atmosfären är vemodig men inte konstlad. Lyssna bara på spår som *Selfish* eller *Home* som bägge borde bli hits. Dessutom är de inte rädda för att prova på utforskad terräng som i jazziga *Cobain* som smyger fram utefter väggen eller i låten *Lolli-pop* där det rockar loss rejält. Som helhet är det en stark och mogen platta som säkerligen kommer att hålla långt in i framtiden.

Thomas Olsson

MIRA CALIX
"One on One"
Warp/Border

Mira Calix gör förvirrande musik. Schizofren, till och med. Jag har svårt att bestämma mig för om den är naiv eller väldigt genomtänkt. Mira Calix musik kan närmast jämföras med Aphex Twins – som ju också återfinns på Warp – samma fascination för det barnsliga och det brutalt elektroniska. Det tar emot att kalla henne för den kvinnliga motsvarigheten till Aphex Twin, men å andra sidan passar det så bra, även om hon fortfarande har en bit kvar till det djup Aphex låtar har. Dock sjunger Mira Calix bättre. En annan sida av Mira Calix hörs också på albumet, en sida som mer påminner om Spiritualizeds mest svävande stunder. Första spåret, till exempel: *Ms. Meteo (poolside mix)*. Det börjar med odefinierbart brus, var olika harmonier svävar fram och tillbaks, och så en kvinnlig besvärjelse, nästan dränkt i ljudväggen, "...take me to the sunshine... take me to the sun..." Bränningar mot klipporna i form av distade elgitarrer.

Även om det stundtals stampar på tomgång är *One on One* ett bra album.

Henrik Strömberg

THE PEEPSHOWS
"Mondo Deluxe"
Burning Heart/MNW

Albumdebuterande Peepshows gör inte samhällsomstörtande musik. Den punkrock Peepshows spelar har gjorts flera gånger förr. Trots detta låter det väldigt kompetent. Svagheten med *Mondo Deluxe* är att det aldrig riktigt tänder till och börjar glöda. Något som Peepshows lyckades med på sitt förra album, *Right About Now*. Här står man mest och stampar i farstun utan att kliva in och slå av sig dammet. Potentialen finns där.

Per Lundberg

THE BEVIS FROND
"Live in San Francisco"
Woronzow/import

Det finns nätter man minns och i mitt fall är de ofta förknippade med musikupplevelser. Natten när den här skivan spelades in hade förmodligen varit en sådan. Jag är svag för liveskivor inte bara för att de fångar artisten i ögonblicket utan också för vad ett band gör med sina låtar inför en publik. På *Live in San Francisco* får vi bland annat höra en driven och övertygande version av *Love Is*, hypnotiska *Stain on the Sun* och – äntligen! – den definitiva versionen av *Signed DC*.

Jonas Elgemark

MC5
"The Big Bang – The Best of the MC5"
Rhino/Warner

Vissa bands betydelse går inte att gradera, deras själva innebörd står bortom betyg. Vi känner fortfarande svallvågorna efter den vrålände råa urenergin i *Kick Out the Jams*, den syns fortfarande på den musikaliska Richterskalan, den är inte genrebunden, den går igen i såväl rockmusik som hiphop som jazz som poesi som politik, den är odiskutabel därför att den är grundläggande och samtidigt subversiv. Det är fortfarande tid att vittna om den, kommer alltid att vara det. Därför kommer MC5 alltid att vara angelägna.

The Big Bang är ett mycket seriöst och lyckat försök att koncentrera bandets explosion och imploderande karriär till en CD, från första singeln (lysande 60-talsgarage i *Looking at You*) via oberörbara *Kick Out the Jams* och den lite kläna och fjösigt producerade rock'n'rollen på *Back in the USA* till *High Time*. Rent musikaliskt tycker jag att det är den sistnämnda som är mest lyckad, den tar med sig lösheten från den liveinspelade *Jams* in till studios möjligheter att åstadkomma en mer konsekvent genomförd platta. Glädjande därför att den får stort utrymme på *The Big Bang*. Och *The Big Bang* i sin tur är ett otvetydigt dokument över vad rockmusik är, kan vara, och kanske rentav bör vara.

Peter Sjöblom

ABLE
"Lost Love Songs"
Pimiento/Border

Jag älskar att bli överraskad. Och blev det verkligen över svenska Able. Kvintetten spelar nämligen gnistrande och kristallklar pop som ligger och svävar över en lätt och ledig countryrootsgrund. Nästan alla de tolv spåren är hur bra som helst och Lotta Nyblad och låtskrivaren Johan Gille sjunger med känsla. Genom att använda sig av bland annat steelgitar, hammondorgel och stråkar får gruppen till ett egensinnigt sound. Hjälp i studion har man fått av folk från Cloudberry Jam och The Pusjkins.

Den här skivan är väldigt bra. Och det råder ingen tvekan om att jag nu måste hitta Ables fyra år gamla debutplatta *Prestigeless Lovesounds*.

Robert Lagerström

L@N
"Twoinone"
Staalplaat/import

L@N består av två düsseldorfare, Otto Müller och Rupert Huber, som bägge egentligen ägnar sig åt konstnärligt måleri. Men ibland träffas de för att göra vad som kallas – öh – "polkaliknande technoanomalier". Mer frapperande är att de lyckas förena allvar med uppsluppenhet, och de får det att svänga epileptiskt och gunga arytiskt. Roande lyssning från den musikaliska utkanten.

Peter Sjöblom

THE MISSION
"Resurrection – Greatest Hits"
Cleopatra/Eagle/Playground

För helv.... Wayne Hussey hur kan du göra så här? Det gör ont i hela min svartrockarsjäl att höra denna fruktansvärda platta!

Här har den forne Sister of Mercy-gitaristen försökt blåsa liv i det egna stendöda bandet The Mission genom att lägga på en discotakt och omarrangerat alla gamla hitsen. Myten om att jakten på pengar kan driva människor till vad som helst har nu definitivt besannats.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER
"Las Vegas Grind Volume Six"
Strip/Border

Föreställ dig de mest dekadenta husbanden på strippklubbarna i mexikanska gränsstäder på 50-talet och en totalt frigående Screamin' Jay Hawkins vid mikrofonen, blinkande neon, dyra margaritadrinkar och damer extremt lätta på foten omgärdade av frustande saxofoner, kompakta cigarrmoln och hänsynslöst svängande musik. Och inga turister. Precis så låter *Las Vegas Grind*. Kan det bli bättre? Tillåt mig tvivla. Roligare än så här har du inte med kläderna på.

Gary Andersson

No Sell Out.

2CD/4LP SLÄPPS 27 MARS

PROGRESSION SESSIONS VOLUME 4
GLRPS004

LOGICAL PROGRESSION LEVEL 1
GLRCD001

EARTH VOLUME 1
EARTHCD001

"It's all a matter of opinion"

 goldhead music goldhead@nextstop.se

THE LORDS OF SVEK
-STARS-

SLÄPPS 27 MARS

 goldhead music